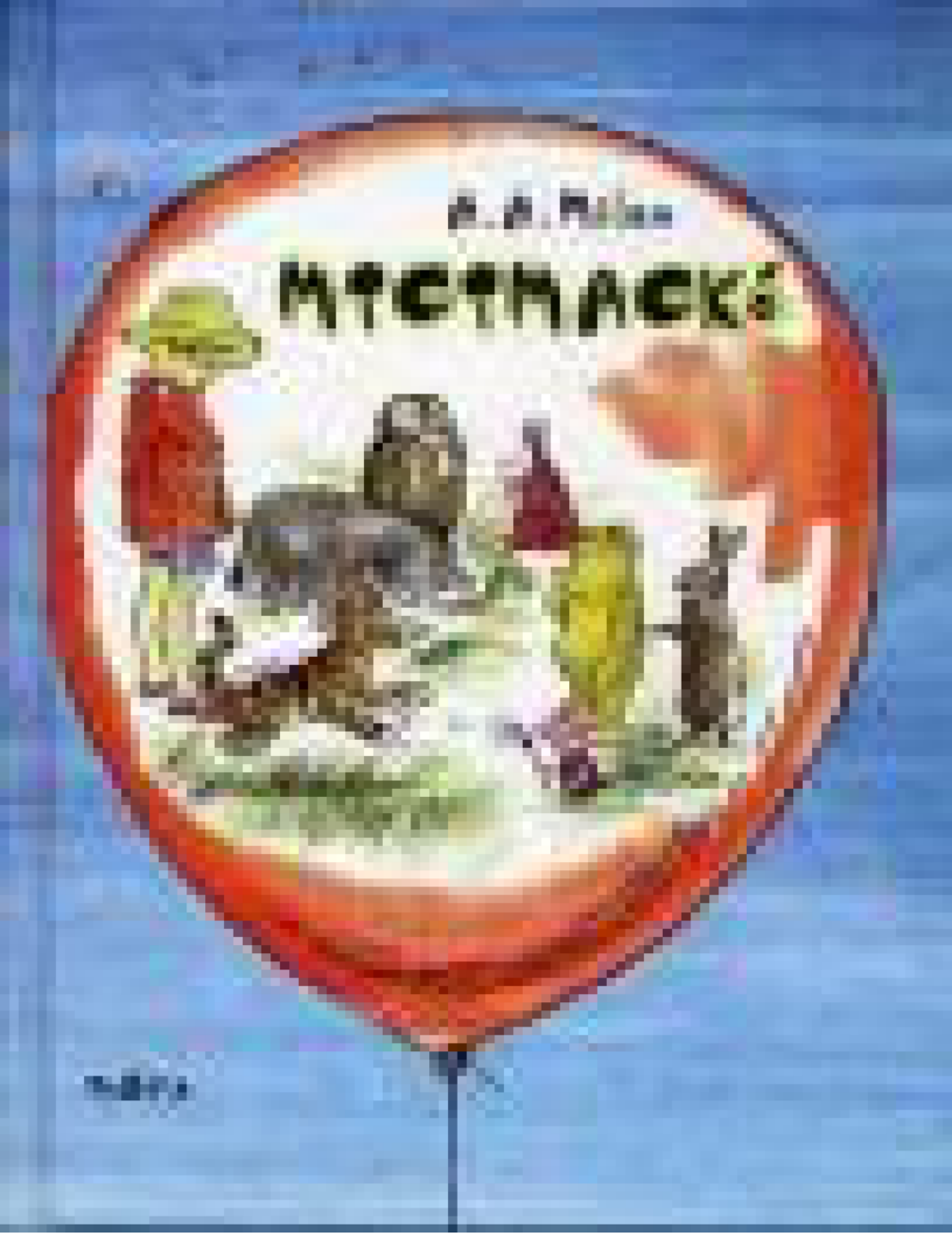
A.A. Milne
MICHAEL

A. A. MILNE

MICIMACKÓ

(fordította: Karinthy Frigyes)

TARTALOM

Első fejezet,
amelyben bemutatnak bennünket Micimackónak és a méheknek, mellékesen a könyv is elkezdődik

Második fejezet,
amelyben Micimackó látogatóba megy és beleszorul

Harmadik fejezet,
amelyben Micimackó és Malacka vadászni mennek, és kis híja, hogy menyétet nem fognak

Negyedik fejezet,
amelyben Füles elveszti a farkát, és Mackó megtalálja

Ötödik fejezet,
amelyben Malacka egy Elefánttal találkozik

Hatodik fejezet,
amelyben Fülesnek születésnapja van, és két ajándékot is kap

Hetedik fejezet,
amelyben Kanga és Zsebibaba megjelennek az Erdőben, később Malacka megfürdik

Nyolcadik fejezet,
amelyben Róbert Gida expedíció élén felfedezi az Északi-sarkot

Kilencedik fejezet,
amelyben Malackát kiönti az árvíz

Tizedik fejezet,
amelyben Róbert Gida estélyt ad Micimackó tiszteletére, egyben szerző és olvasó elbúcsúznak egymástól

Az olvasóhoz

Köszöntünk, kéz a kézben
(részemről mondjunk mancsot),
hogy teljesítsük részben
kérésed és parancsod,
mely minket felidézett,
mint mackóvágy a mézet.
Róbert Gida meg én
egy lélek, két legény,
egymást nagyon szeretjük,
és együtt
s evégett
ketten szeretünk téged.

É
NY
K
D
KANGA HÁZA
NYUSZI HÁZA
NYUSZI BARÁTAI ÉS ISMERŐSEI
MACIHÁZAM
BAGOLY HÁZA
PÁLCIKA-HÍD
SZÁLLODAS PAGONY
FÜLES NYUSZI HÁZA
ÉS SNUPPANÓ BARÁTAI JÁRTAK
KAVICSOS HELYEN
KAVICSOS HELYEN

Első fejezet,

amelyben bemutatnak bennünket Micimackónak és a méheknek, mellékesen a könyv is elkezdődik

Íme, Medveczky Medve úr, amint bukdácsol lefelé a lépcsőn, kopogtatva feje búbjával, kipp-kopp, minden lépcsőfokon egy koppanás. Előtte Róbert Gida, az ő gazdája. Amennyire Micimackó értelme terjed, meg van győződve róla, hogy ez az egyetlen módja a lépcsőn való közlekedésnek. Néha ugyan kétség fogja el, mintha lehetne másképp is, de ezt csak akkor tudná megfontolni, ha egy pillanatra megállnának a lépcsőn, és módjában volna fontolgatni. Talán akkor se.

Különben is épp most ért le a lépcső aljára, és hajlandó nektek bemutatkozni:

- Micimackó.

Amikor először hallottam a nevét, én is azt kérdeztem, amit ti akartok kérdezni: „Hát nem fiú? Azt hittem, fiú."

- Én is azt hittem - mondja Róbert Gida.

- De hát akkor nem lehet Mici a neve! Mért hívod Micinek?

- Nem én hívom...

- De hát azt mondtad.

- Mert úgy hívják. Nem érted, hogy úgy hívják?

- De igen, hogyne - mondtam gyorsan, és remélem, hogy ti is befejezitek ezzel a kérdezősködést, mert bővebb magyarázat nem áll rendelkezésre.

Egyébként Micimackó néha játszani szeret, néha pedig leül szemben a kandallóval, és ilyenkor mesélni kell neki.

- Mesélünk? Micimackónak mesélj valami szépet - mondottad te.

- Megpróbálhatom - mondottam én. - Milyen mesét szeret?

- Mesét saját magáról. Ő már egy *ilyen* Mackó.

- Értem.

- De szépet!

- Majd meglássuk - mondtam én.

- Hát lássuk...

Réges-régen, valamikor az ősidőkben, de legalábbis múlt péntek előtt, Micimackó egy erdőben élt, saját kunyhójában, Kovács János név alatt.

(Mi az, hogy Kovács János név alatt? - kérdezi Róbert Gida.

- Ezt úgy kell érteni, hogy ez a név állott az ajtaja fölött aranybetűkkel, és ő ott lakott.

- Micimackó, azt hiszem, nem tudta ezt eddig - mondja Róbert Gida.

- Most már tudom - feleli egy dörmögő hang.

- Akkor talán folytatom - jegyzem meg kissé sértődötten.)

- Egy napon, mikor kint sétált az erdőben, egy tisztásra ért, és a tisztás közepén állt egy jókora tölgy, és a tölgy koronájából hangos döngicsélés és zümmögés ütötte meg a fülét.

Micimackó letelepedett a fa alá; mancsai közé fogta a fejét, és gondolkozni kezdett.

Így kezdte: „Ez a döngicsélés jelent valamit. Olyan nincs, hogy csak döngicsélés van meg zümmögés, és az nem jelent semmit. Ha döngicsélés van meg zümmögés, akkor ez azt jelenti, hogy valaki vagy valami döngicsél, illetve zümmög, és amennyire az én műveltségem futja, az egyetlen elképzelhető ok, ami valakit döngicsélésre, illetve zümmögésre indíthat, abban a tényben leli magyarázatát, hogy az illető egy méhecske."

Azután még hosszasan gondolkozott, és így fejezte be:

„Ami pedig azt illeti, ha valaki már méh, ezt a minőségét arra szokta felhasználni, hogy mézet készítsen."

Ezek után felállt, és így szólt:

- A mézkészítésnek pedig egyetlen értelmes okát és célját abban látom, hogy én a mézet megegyem.

És már kapaszkodott is a fára.

És kapaszkodott, és kapaszkodott, és kapaszkodott, és miközben

kapaszkodott, egy kis dalt dúdolt csak úgy, saját magának.

Ez a kis dal így hangzott:

Erdei körökben az a nézet,
hogy a medve szereti a mézet,
ez nem csak afféle szerény
vélemény,
ez tény, tény, tény.

Azután egy kicsit továbbkapaszkodott... megint egy kicsit tovább... és még egy kicsit tovább. De közben egy másik verset költött:

Ha medvécske volna a méhecske,
fatörzs alján gyűlne a mézecske,
s ha méh volna a medve, amit feltehetek,
nem kéne megmászni ennyi emeletet.

Tudniillik közben egy kicsit elfáradt, azért lett a vers ilyen bánatos. Már majdnem egészen fönt volt, de amint rálépett az egyik ágra...

Reccs!!!

- Segítség! - suttogta Micimackó, de csak halkan és finoman, hogy ne zavarjon vele senkit, miközben a két méterrel alatta terpeszkedő ág felé zuhant.

- Tulajdonképpen... - mondotta a három méternél lejjebb nyúló ágra pottyanva.

- Véleményem szerint... - magyarázta tovább két bukfenc között, miközben öt méterrel alább került - csak azt akartam mondani...

- Természetesen ebben az esetben... - folytatta udvariasan, miközben rekordsebességgel zuhant keresztül a következő hat darab faág között.

- Feltevésem szerint mindez csak azt jelenti... - határozott végre, elbúcsúzva az utolsó faágtól, hogy további három bukfenc árán végre kecsesen elhelyezkedjék a rekettyebokorban - azt jelenti, hogy bizonyos szempontból *nagyon szeretem* a mézet. Egyébként pedig: Segítség!

Kievickélt a bokorból, a tüskéket kikefélte orrából, és ismét átadta magát gondolatainak. Az első, aki eszébe jutott, gazdája volt, Róbert Gida.

(Mármint én? - kérdezte Róbert Gida ámulva, alig mert hinni a fülének.

- Te bizony!

Róbert Gida nem felel, de egyszerre nagyobbra mereszti zsebóra-szemeit, és kipirul.)

Így hát Micimackó egyenesen Róbert Gidát kereste fel, aki az erdő másik sarkában lakott egy szép, zöldre festett ajtó mögött.

- Jó reggelt, Róbert Gida! - mondta ő.

- Jó reggelt, Micimackó! - mondtad te.

- Mondd kérlek - jegyezte meg Micimackó könnyedén -, nincs nálad véletlenül valami léggömbféle?

- Mármint léggömb?

- Igen... Ahogy jövök, mondok magamban, ennek a kedves Róbert Gidának biztosan van valami léggömbje vagy efféléje - mondok magamnak -, mert éppen a léggömbökre gondoltam véletlenül meg effélékre.

- És minek az neked? - kérdezted te.

Micimackó körülnézett, hogy nem hallgatóznak-e, mancsát az orrához emelte, és ezt a szót suttogta:

- Méz.

- Hogy kerül össze a méz meg a léggömb? - kérdezted te.

- Köszönöm, jól - felelte Micimackó udvariasan, de határozottan.

Na már most véletlenül úgy esett, hogy te estélyen voltál egy nappal előbb barátodnál, Malackánál, és ott véletlenül léggömböket osztogattak. Te is kaptál egy szép zöld léggömböt, és Nyuszi valamelyik rokona ott felejtett egy nagy kék léggömböt is, és te magaddal hoztad a zöldet is meg a kéket is. Tehát megkérdezted Micimackót, melyiket óhajtja.

Micimackó jól megfogta a fejét, ami nála mindig a megfontolás jele.

- A dolog így áll - mondta végre. - Mézkutató légi útjaim során rájöttem, hogy mi a legfontosabb. A legfontosabb, hogy a méhecskék ne lássák az embert. Mármost, ha a léggömb zöld, azt hiszik, hogy a fához tartozol. És nem vesznek észre. De ha kék a léggömb, azt hiszik, hogy az éghez tartozol, akkor se vesznek észre. Itt tehát az a kérdés, melyik hasonlít jobban.

- De nem gondolod, hogy *téged* észrevesznek a léggömb alatt?

- Talán igen, talán nem - mondta Micimackó rejtélyesen. - Ezeknél a méheknél sohase lehessen tudni. - Pillanatig habozott, aztán

határozott. - Tudod mit, majd igyekszem úgy hatni, mint egy kis fekete felhő. Ez megtéveszti őket.

- Akkor mégis a kék léggömböt ajánlom - mondtad te, és így is lett.

Meg is indultatok a kék léggömbbel, de a biztonság kedvéért puskát is vittél magaddal, Micimackó pedig bemászott egy pocsolyába, jól meghengergőzött benne, míg olyan fekete nem lett, mint a csibor.

Ezután felfújtátok a léggömböt, Micimackó megkapaszkodott, te eleresztetted a zsineget, és Micimackó kecsesen libbent az ég felé, míg el nem érte a fatető színvonalát, jó nyolcméternyi távolságban.

- Remek! - kiabáltad te.

- Mit szólsz?! - kiabált vissza Micimackó - Minek gondolnál alulról nézve?

- Egy olyan Mackó-félének, ami léggömbre kapaszkodik - mondtad te.

- Az lehetetlen - mondta Micimackó kissé aggodalmasan. - Hát nem olyan vagyok, mint Fekete Felhő a kék égboltozaton?

- Nem mondhatnám.

- No jó, alulról és felülről, az más. Aztán meg említettem már, hogy ezeknél a méheknél sohase lehessen tudni...

Sajnos szélcsendes volt az idő. Micimackó nem tudott közelebb jutni a fához. Már látta a mézet, érezte illatát, de nem tudott hozzáférni.

Kis idő múlva leszólt.

- Kedves Róbert Gida! - jelezte hangos suttogással.

- Tessék!

- Attól tartok, a méhek *gyanítanak* valamit.

- Miből gondolod?

- Valami azt súgja nekem, hogy *gyanakszanak*.

- Csak nem gondolják rólad, hogy a mézük után szimatolsz?

- Az is lehetséges. *Nem lehessen tudni ezeknél a méheknél!*

Kis szünet. Aztán Micimackó megint rákezdi:

- Kedves Róbert Gida!

- Parancsolj!

- Van nálatok otthon valami esernyőféle?

- Azt hiszem, van.

- Kedves volnál, ha kihoznád, és sétálgatni kezdenél alattam, majd időnként aggódva néznél fel rám, és azt mormognád hangosan magad elé: „Ejnye, ejnye, úgy látszik, esőt kapunk.” Ezzel félre lehetne vezetni a méheket, mert nagyon ravaszak ám.

Te csak mosolyogtál magadban, és azt gondoltad: „Csacsi öreg medvém.” De ezt csak úgy gondoltad, mert alapjában szeretted Micimackót. Így hát hazaugrottál az esernyőért.

- No, itt vagy végre! - kiáltott Micimackó némi fojtott nyugtalansággal a hangjában, ahogy a fa alá értél. - Már kezdtem aggódni. Tudniillik felfedeztem közben, hogy a méhek most már határozottan gyanítanak valamit.

- Nyissam ki az ernyőt? - kérdezted.

- Várjunk. Ravasznak kell lennünk. A legfontosabb, hogy a méhkirálynőt tévesszük meg. Látod onnan alulról a méhkirálynőt?

- Nem.

- Kár. Mármost amíg te lent sétálgatsz az ernyővel, és mondogatod, hogy: „Ejnye, ejnye esőt kapunk.”, addig én itt fönt megpróbálok valami felhődalt költeni, már amilyet egy kis Fekete Felhő énekelne az én helyemben... Vigyázz, kész, mehet!

Így hát, amíg te fel és alá sétáltál, erősen kételkedve az egész hadicsel sikerében, Micimackó a következő dalt énekelte:

Megmondták a költők régen,
legjobb kis felhőnek lenni az égen,
szemem ezért ragyog,
mert én egy kis felhő vagyok.

Ragyog az ég rám fényesen,
sétálok rajta kényesen,
hej, kényesen és rangosan,
és énekelem hangosan:
Megmondták a költők régen... (stb.)

De a méhek éppolyan gyanakodóan zümmögtek tovább. Néhányuk otthagyta a fészkét, láthatóan a felhő körül kezdtek rajzani, s a dal második szakasza közepe felé az egyik méh egyenesen ráült a felhő orrára, aztán gyorsan elröppent.

- Vo-Vo-Vóbert! - kiabált a felhő kissé náthás hangon.

- Mi baj?

- Gondolkoztam a dolgon, és rájöttem, miről van szó. *Ezek nem igazi méhek*.

- Nem?

- Nem igazi méhek, tehát nyilván nem is készítenek igazi mézet. Ez világos, ugye?

- Ha úgy gondolod!...

- Ez a megmásíthatatlan véleményem. Így hát legjobb, ha leszállok.

- De hogyan? - kérdezted te.

Micimackó nem felelt. Mit is felelhetett volna? Ha elereszti a madzagot, akkor: „Bumm!" Erre még csak gondolni sem volt jó. Hosszasan tűnődött, és végre így szólt:

- Kedves Róbert Gida, bele kell puskáznod a léggömbbe. Nálad a fegyver?

- Hogyne - mondtad te -, de akkor kilyukasztom a léggömböt.

- Viszont - jegyezte meg Micimackó - ha elereszt*em*, oda lukadunk ki, hogy én lukadok ki.

Így szólván megértettétek egymást, te nagy gonddal célba vetted a léggömböt, és tüzeltél.

- Bú! - mondta Mackó.

- Csak nem hibáztam el? - kérdezted.

- *Engem* nem - jegyezte meg Mackó -, csak a *léggömböt*.

- Sajnálom - csóváltad a fejed, még egyszer célba vetted a léggömböt, és ezúttal el is találtad. Fütyülve áradt ki a levegő, és Micimackó lassan leereszkedett. De a karjai úgy megdermedtek a madzagba való kapaszkodástól, hogy még egy hét után is felfelé tartotta őket, és ha légy repült az orrára, kénytelen volt elfújni.

- Vége? - kérdezte Róbert Gida.

- Ennek. De van más mesém.

- Mackóról meg rólam?

- És Malackáról és Nyusziról; hát nem emlékszel?

- Emlékszem, de mindig elfelejtem, mikor rágondolok.

- Hát amikor Mackó és Malacka el akarták fogni az Elefántot...

- De nem fogták el, igaz?

- Nem.

- Mackónak nincs is elég esze hozzá. Én fogtam el, ugye?

- Ez majd kiderül a meséből.

Róbert Gida bólintott.

- Most már emlékszem - mondta -, csak Mackó nem emlékszik, neki meséld el. Mert ez egy igazi mese, és nem csak olyan emlékezés.

- Én is úgy gondolom.

Róbert Gida megkönnyebbülten sóhajtott. Felkapta a medvét, és az ajtóhoz sétált, maga mögött hurcolva. Az ajtóban megfordult és visszaszólt:

- Most fürödni fogok; nem jössz be?

- Jöhetek - mondtam én.

- De nem sebesítettem meg, amikor rálőttem, ugye?

- Szó sincs róla.

Róbert Gida önérzetesen biccent, s a következő pillanatban már hallom - kipp-kopp, kipp-kopp - Mackó feje búbját a lépcsőfokokon.

Második fejezet,

amelyben Micimackó látogatóba megy és beleszorul

Medveczky Medve, baráti körben a Micimackó néven is közismert, egy napon az erdőt kerülte éppen, gőgösen dúdolva az orra alatt: „Tralala, tralala, pritty, pretty, prütty.”

Reggel fogyókúrát tartott a tükör előtt, a Tralala-nótát énekelte talpára egyenesedve, hogy aszongya: tralala így, tralala úgy, aztán lehajolt nyögve néhányszor, hogy a mancsával elérje a lábujját. Reggeli óta párszor elmondogatta a Tralalát, míg kívülről nem ment.

Így dúdolgatott, csak úgy magának, közben kiment sétálni a kunyhó elé, azon tűnődve, vajon mivel foglalkoznak ilyenkor mások, és általában milyen lehet az, másvalakinek lenni, mint ő.

Tra-la-la, tra-la-la,
tra-la-la, tra-la-la,
pritty, pretty, prütty.
Tra-la-la, tra-la-la,
tra-la-la, tra-la-la,
pritty, pretty, prütty.

Egyszerre csak egy homokbuckához ért, és ebben a homokbuckában nagy lyuk tátongott.

- Aha! - mondta Micimackó. *(Pritty, pretty, prütty.)* Ha hézagos műveltségem nem hagy cserben, akkor ez a bucka Nyuszit jelenti, a Nyuszi pedig Jó Társaságot és valami harapnivalót jelent. Tehát:

Lehajolt, bedugta a fejét, és kiáltott:

- Itthon vannak, kérem szépen?

Horkanó zaj támadt belülről aztán csönd lett.

- Azt kérdeztem, kérem szépen, hogy itthon vannak-e? - ismételte Micimackó hangosan.

- Nincsenek! - válaszolt egy hang, és még hozzátette: - Ne tessék úgy ordítani! Nem vagyok süket!

Micimackó tűnődött.

- Senki sincs odabent? - kérdezte.

- Senki.

Micimackó kihúzta a fejét a nyílásból; kicsit gondolkodott.

„Ez nem stimmel. Valaki csak bent van, ha egyszer azt mondta, hogy senki. Senki nem mondhatja azt, hogy senki, anélkül, hogy valaki lenne. Aki senkit mond, annak valakinek lennie kell."

Így hát újra bedugta a fejét, és folytatta a társalgást:

- Hé, Nyuszi! Te vagy az?

- Nem - mondta Nyuszi, megváltoztatott hangon.

- Ez nem a Nyuszi hangja?

- Nem hiszem - mondta a Nyuszi. - Legalábbis nem annak volt szánva.

- Vagy úgy - jegyezte meg Mackó.

Kihúzta a fejét, gondolkodott, megint visszadugta.

- Volna-e olyan szíves tehát megmondani, hol van Nyuszi?

- Micimackó barátját látogatta meg...

- De hisz az Én vagyok! - mondta Mackó nagyon csodálkozva.

- Ki az az Én?

- Micimackó.

- Bizonyos ön ebben? - kérdezte Nyuszi, maga is elbámulva.

- Egész bizonyos - mondta Micimackó.

- Akkor hát bújjon be!

Micimackó néhány erőteljes tekergéssel benyomult a helyiségbe.

- Megállapítom - mondta a Nyuszi, végignézve barátján -, hogy úgy van, ahogy mondja. Ez csakugyan Te vagy. Szervusz! Örülök a szerencsének.

- Hát mit gondoltál?

- Tudod, sohase lehet biztosan tudni. Ismered az Erdőt. Az ember nem bocsáthat be *mindenkit* a lakásába... Nem árt egy kis *elővigyázat*. Parancsolsz valami harapnivalót?

Micimackó ilyenkor, reggel tizenegy óra felé, mindig parancsolt valami harapnivalót, így hát jólesett látnia, hogy Nyuszi tányért és bögrét szed elő, s amikor megkérdezte: - Mézet vagy tejet? - gyorsan és izgatottan megjegyezte, hogy mindkettőt, aztán hozzátette, nehogy túl mohónak gondolják: - Kenyér nem kell. - Most egy darabig szót se szólt... Végül elégedetten dúdolva felállt, barátságosan parolázott Nyuszival, és kijelentette, hogy mennie kell.

- Ilyen hamar? - kérdezte Nyuszi udvariasan.

- Még maradhatnék éppen, ha Te... - habozott Micimackó a zsírosbödön felé pislogva.

- Ami azt illeti - mondta a Nyuszi -, magam is indulóban voltam.

- Akkor hát megyek. Isten áldjon meg.

- Isten veled! Remélem, jóllaktál.

- Mér, van még valami? - csúszott ki Micimackóból.

Nyuszi elrakta a terítéket, és kissé hűvösen ennyit mondott:

- Nincs.

- Nem úgy gondoltam - mondta gyorsan Mackó. - Hát akkor szervusz. Most már sietnem kell.

És már lódult is neki az ajtónyílásnak, mellső lábait kidugta, a hátsókkal nekifeszült, s egy percre az orra ki is került a szabadba.

Aztán a fülei... aztán a két mancsa... aztán a vállai... aztán...

- Segítség! - ordított Micimackó udvariasan. - Azt hiszem, jobb, ha visszafordulok.

- Annál is inkább - mondta Nyuszi -, mert magam is szeretnék kijutni.

- De nem megy ám! - mondta Micimackó. - Teringette!... Illetve azt akartam mondani: Segítség!

Nyuszi hirtelen meggondolta magát, s mivel lakásának volt még egy másik kijárata, gyorsan kiosont rajta, megkerülte a buckát, odaugrált Mackóhoz.

- Bennragadtál? - kérdezte.

- Azt éppen nem - vetette oda Micimackó fölényesen. - Csak pihenek itt egy kicsit... Tűnődöm és dudolászok.

- No, add ide a mancsod!

Micimackó kinyújtotta mancsát és Nyuszi rángatta, és rángatta, és rángatta.

- *Bú!* - mondta Micimackó. - Ez fáj.

- A dolog úgy áll - állapította meg Nyuszi -, hogy be vagy szorulva.

- Ez mind attól van - jegyezte meg Micimackó kissé idegesen -, hogy ezeknek a modern lakásoknak nincs elég széles kijáratuk. A bejáratok jók, de a kijáratok nem elég szélesek.

- Ez attól van - mondta Nyuszi kereken -, hogy telezabáltad magad. Akartam is mondani, csak nem szeretem figyelmeztetni a vendéget, hogy egyikünk túlságosan sokat eszik. És az az egyikünk nem én voltam. De ezen most kár vitatkozni, elfutok Róbert Gidáért.

Róbert Gida az erdő másik sarkában lakott, s amikor Nyuszival megérkeztek a tett színhelyére, csak annyit mondott magában:

„Csacsi öreg medvém!" - De annyi szeretettel, hogy mindenki reménykedni kezdett.

- Azon tűnődöm - fogadta őt Mackó, erősen szuszogva -, hogy Nyuszi barátunk soha nem használhatja többé ezt az ajtót. Őszintén szólva ez nagyon *rosszul esne* nekem.

- *Nekem* is - tette hozzá Nyuszi.

- De igenis - jegyezte meg Róbert Gida. - használhatja.

- Annál jobb - mondta Nyuszi.

- Ha nem tudunk kiráncigálni, vissza fogunk tolni.

Nyuszi gondolkodva simogatta pofaszakállát, aztán kifejtette, hogy amennyiben Micimackót sikerülne is visszatolni, *ő a maga részéről*, természetesen, mindig szívesen látja barátját házában, de hát mégis... úgy van az a világban, hogy egyik ember a fák tetején lakik, a másik pedig a föld alatt, ez a dolgok szabályos rendje, tehát a maga részéről...

- Úgy érted, hogy *sose* kerülök ki többé? - mondta Micimackó sértődötten.

- Úgy értem - mondta Nyuszi, és Róbert Gida is helyeslően biccentett.

- Akkor csak egyet tehetünk. Meg kell várnunk, amíg újra lesoványodsz.

- Meddig tart az? - kérdezte Micimackó szorongva.

- Gondolom, egy hét elég hozzá.

- Csak nem akarjátok, hogy *egy hetet* töltsek ebben a helyzetben?

- Mit tegyünk? Nem megy másképp.

- Majd felolvasunk neked - mondta Nyuszi gyöngéden. - Remélem nem áll be közben havazás. És miután ilyenformán hosszasabban időzöl vendégszerető házamban, remélem, nincs kifogásod ellene, hogy hátsó lábaidat törülközőtartónak használjam, közben úgyse használod őket semmire, nekem meg nincs hová akasztani a törülközőimet.

- Egy egész hét! - mondta Micimackó bánatosan. - És *mi lesz a koszttal*?

- Attól tartok, erről szó se lehet - mondta Róbert Gida -, hiszen éppen arról van szó, hogy lefogyj... De majd felolvasunk neked!

Szegény Mackó sóhajtani kezdett, de nemigen tudott, mert be volt szorulva, és egy könny gördült ki a szeméből, de csak ennyit mondott:

- Igen ám, de van-e olyan könyved, amelyik meg tud vigasztalni egy „Beékelt Mackót az ő Nagy Megszorultságában"?

Így hát egy héten át Róbert Gida effajta könyveket olvasott fel szegény Micimackó észak felé néző mellső felének, miközben Nyuszi nemcsak törülközőt, de mindenféle más kimosott holmit rakodott a dél felé néző hátsó lábaira.

Micimackó szegény már olyan karcsúnak érezte magát, mint egy núbiai táncosnő. És a hét végén egy este Róbert Gida így szólt: *„Gyerünk!"*

És megragadta Micimackó mellső mancsait, és Nyuszi megragadta a hátsókat, és Nyuszi minden rokona, barátja és üzletfele segített, és mind együtt rángatták és húzták és tolták.

És hosszú ideig Mackó csak ennyit tudott mondani:

- Bu!

És egyszerre csak ezt mondta:

- Jaj!

Aztán még ennyit mondott: - Hopp! - Mint mikor a dugó kijön a palackból.

És Róbert Gida és Nyuszi és Nyuszi barátai, rokonai és üzletfelei hátrabuktak... És Micimackó hegyükbe esett, szabadon.

Gyors és határozott köszönetet biccentett, aztán nyugodtan folytatta

sétáját az erdőn keresztül, elégedetten dudorászva:

„Tralala, tralala, pritty,
pretty, prütty.”

De Róbert Gida szeretettel nézett utána, és csak annyit mondott:

- Csacsi öreg medvém!

Harmadik fejezet,

amelyben Micimackó és Malacka vadászni mennek,
és kis híja, hogy menyétet nem fognak

Malacka nagy kunyhóban lakott egy nyírfa közelében, ez a nyírfa az erdő közepében állott, és Malacka a kunyhó közepében lakott. A háza közelében, rúd tetején, egy darab törött lécen ez volt olvasható: „TILOSAZ Á.” Amikor Róbert Gida megkérdezte Malackát, hogy ez mit jelent, Malacka szemrebbenés nélkül kijelentette, hogy ez az ő nagyapjának a neve, és évek óta egyben az ő családi nevük.

Róbert Gida vállat vont, és olyasfélét próbált megjegyezni, hogy egy embert *nem hívhatnak* Tilosaz Á-nak, de Malacka kijelentette, hogy igenis hívhatnak, mert például az ő nagyapját így hívták, ez volt a neve: *Tilosaz Á*. Az ő nagyapjának igenis két neve volt arra az esetre, ha az egyiket elvesztené. *Tilosaz*, ez volt az egyik neve, amit egy nagybátyjától örökölt, és Á, vagyis *Átjárás*, ez volt a másik neve, amit egy átjárótól örökölt. De lehet Ákos, vagy Ábrahám is.

- Megjegyzem nekem is két nevem van - vetette oda Gida könnyedén. - Róbert Gedeon.

- Na ugye, látod, ez is azt bizonyítja - bólintott Malacka.

Egy szép téli napon, amikor Malacka éppen a havat söpörte el a házuk elől, ahogy véletlenül lenéz az ágak közül, ott látja Micimackót. Micimackó körbe-körbe járt, és nyilvánvalóan valami másra gondolt. Mikor Malacka rászólt, csak intett neki, és folytatta a körözést.

- Halló - mondta Malacka -, mit csinálsz?

- Vadászom - mondta Micimackó.

- Mire vadászol?

- Lábnyomokra - mondta Micimackó rejtélyesen.

- Miféle lábnyomokra? - mondta Malacka, és lemászott hozzá.

- Én is ezt kérdezem magamtól.

- No és mit gondolsz, mit fogsz felelni a kérdésedre?

- Kitérő választ fogok adni egyelőre - mondta Micimackó. - No most idenézz! - Egyenesen lemutatott a földre, lába elé. - Mit látsz itt?

- Lábnyomokat - mondta Malacka -, sőt azt hiszem, karmok nyomát. - Füttyentett. - Tyű, Mackó! Lehetségesnek tartod, hogy ez egy... egy... egy menyét?

- Lehetséges - mondta Mackó. - Néha menyét, néha nem menyét. Az ember sohase tudhassa ezeknél a lábnyomoknál.

E szavak után folytatta a nyomozást, és Malacka egy-két percnyi tűnődés után utánalódult.

Micimackó hirtelen megállt; a nyomok fölé hajolt és megrezzent.

- No mi az? - kérdezte Malacka.

- Csodálatos dolog - mondta Mackó. - De most már két élőlény nyomait látom. A másik - akárki legyen az illető - csatlakozott az elsőhöz - akárki legyen az illető -, és most mind a ketten együtt folytatják útjukat. Malacka, tedd a kezed a szívedre, és mondd meg őszintén, kitartasz-e mellettem abban az esetben is, ha kiderül, hogy Ellenséges Fenevadakról van szó.

Malacka nagyon kedvesen lebegtette a fülét, és azt mondta, hogy péntekig nincs különösebb elfoglaltsága, és hogy szívesen áll Mackó rendelkezésére, ha kiderül, hogy az illető *csakugyan* menyét.

- Úgy érted, ha kiderül, hogy *két menyét*. Lehet, hogy a menyét magával hozta a *menyét* is - jelentette ki ünnepélyesen Micimackó, de Malacka ragaszkodott hozzá, hogy semmi hiba, őneki péntekig nincs fontos dolga.

Így hát együtt mentek tovább.

Cserjebozót volt a közelben, és a két menyét lábnyoma mintha a bozót körül húzódott volna, így hát Mackó és Malacka körben követték a nyomokat. Közben Malacka Átjárás nevű nagybátyjáról mesélt Mackónak, hogy szegényke élete utolsó éveiben mennyit szenvedett az asztmától és egyéb érdekes dolgokról, amin Mackó nagyon csodálkozott, különösen, mikor megtudta, hogy mindenkinek két nagyapja van. Utólag gondolt rá, hogy az egyiket elkéri Malackától, de mindenesetre előbb megkérdezi Róbert Gidát. Közben a nyomok nem szűntek meg...

Nem szűntek meg...

Mackó hirtelen megállt, és izgatottan mutatott a földre.

- Idenézz!

- *Hová?* - kiáltott Malacka, és nagyot ugrott ijedtében. De rögtön észrevette, hogy gyávaság volt így megijedni, tehát még egyet-kettőt ugrott, jelezve, hogy ő ezt csak tornagyakorlat gyanánt teszi.

- A nyomok - mondta Mackó titokzatosan -, a nyomok... *Egy harmadik élőlény csatlakozott hozzájuk.*

- Mackó - kiáltott Malacka. - Lehetséges, hogy egy harmadik menyét?

- Nem - mondta Mackó. - Ezek másféle nyomok. Vagy két menyét és egy harmadik, de az is lehet, hogy egy menyét és két ürge, vagy két ürge és egy menyét, de az is lehet, hogy három menyét és semmi ürge... Folytassuk a cserkészést.

Így hát folytatták, valamivel nyugtalanabbul, mert most már valószínű volt, hogy Ellenséges Fenevadakról van szó. És Malacka titokban nagyon szerette volna, ha Tilosaz Átjárás nevű nagyatyja most itt lenne, Mackó pedig arra gondolt, milyen szép is volna, ha Róbert Gida most váratlanul és véletlenül előbukkanna, de igazán csak azért vágyott erre, mert nagyon szerette Róbert Gidát.

Azért Micimackó hirtelen megtorpant, és megnyalta az orra hegyét, mert nagyon melegnek érezte, melegebbnek, mint valaha életében. *Most már négy lábnyom húzódott előttük a földön.*

- Idenézz, Malacka, *még egy menyét!*

S úgy látszott, csakugyan igaza van. A nyomok megvoltak, keresztezték egymást, de határozottan négy pár lábnyom volt.

- Úgy gondolom... - mondta Malacka, aki szintén megnyalta az orra hegyét, de ez nem könnyített a lelkén - úgy gondolom... vagyis... Ejnye csak, most jut eszembe! Most jut eszembe, tegnap elfelejtettem valamit, amit holnap már nem végezhetek el! Sajnos, úgy látszik, kénytelen leszek hazamenni és elintézni.

- Majd elintézed délután, és én segítek - mondta Micimackó.

- Nem olyan munkáról van szó, amit délután el lehet intézni - vágott közbe Malacka gyorsan - Tudod, délután a hivatalok is zárva vannak... Ez egy különleges reggeli munka, amit kizárólag reggel lehet csinálni, úgy körülbelül nyolc és izé között... Hány óra lehet most?

- Tizenkettő - mondta Mackó, és a napra nézett.

- No igen... Ahogy mondtam... Tizenkettő... és izé... Tizenkettő és fél tizenhárom között... Vagyis... Tehát, édes öregem, megbocsátasz

ugye?... *Mi az?* Hová bámulsz?

Mackó az égre bámult, és amikor újra hallotta a füttyentést, arra kapta a fejét, és egy nagy tölgyfa ágai között megpillantotta barátját.

- Róbert Gida! - kiáltott fel örömmel.

- No hisz akkor rendben van - könnyebbült meg Malacka -, akkor biztonságban vagy. Rohanok. - És már futott is haza, nagyon megnyugodva, hogy túl van a veszélyen.

Róbert Gida lemászott a fáról.

- Csacsi öreg medvém - mondta -, hát mit csináltál? Előbb kétszer egymás után megkerülted a cserjét, aztán Malacka utánad szaladt, aztán megint kétszer megkerültétek, s éppen a negyedik körbe fogtatok bele...

- Várj csak - mondta Micimackó, és mancsai közé fogta a fejét.

Leült, gondolkodott, nagyon erősen gondolkodott. Aztán beillesztette a talpát az egyik lábnyomba, kétszer megdörgölte az orrát, és felállt.

- Úgy van - mondta Micimackó. - Most már világos - tette még hozzá. - Nyilvánvaló, hogy félre voltam vezetve. Meg fogom vizsgáltatni az agyvelőmet. Úgy látszik, ráment az influenza.

- Te a legédesebb és legjobb Mackó vagy a világon - mondta Róbert Gida vigasztalóan.

- Ugye? - mondta Mackó reménykedve. És aztán hirtelen felragyogott. - Agyvelő ide, agyvelő oda - mondta -, már kész van az ebéd.

Ebben megegyezve hazamentek.

Negyedik fejezet,

amelyben Füles elveszti a farkát, és Mackó megtalálja

Öreg Szürke Csacsi, Füles néven közismert, az erdőnek egy árnyékos sarkában állt, lógatva a fejét, és mindenfélére gondolt. Néha szomorúan azt gondolta: „Miért?" - és néha azt gondolta: „Minekutána"; - és néha azt gondolta: „Amennyiben." Vagy: „Minekutána tehát." És néha nem is tudta, hogy mire gondol. Így hát, mikor Micimackó arra sétált, Füles őszintén megörült, hogy egy kicsit abbahagyhatja a gondolkodást, és azt mondhatja: „Hát hogy vagyunk, hogy vagyunk?" - a maga borongós modorában.

- És te hogy vagy? Nálad mi újság? - kérdezte Micimackó.

Füles fölemelte a fejét, átfordult vele a jobb oldalra, és ott megint lelógatta.

- Nem mondhatnám, hogy nagyon „hogyan" vagyok. Egy idő óta éppen csak hogy vagyok, de nem vagyok hogyan.

- Nono - mondta Mackó. - Nem kell azért elszontyolodni. Majd meglássuk. Mi baj?

Füles hallgatva álldogált, és bánatosan lógatta a fejét. Micimackó egyszer-kétszer körüljárta.

- Mi történt a farkoddal? - mondta meglepetve.

- Mi történt volna? - mondta Füles.

- Nem látom sehol.

- Tényleg?

- Tényleg. Ebben nem lehet tévedni. Mert vagy van, vagy nincs. És itt nincs.

- Hát akkor mi van helyette?

- Semmi.

- Mindjárt megnézem - mondta Füles, és lassan és óvatosan megfordult, hogy lássa azt a helyet, ahol a farka volt az imént, aztán

ráeszmélve, hogy nem látja, visszafordult, lelógatta a fejét, átdugta a két mellső lába közt, aztán hosszú, szomorú sóhajjal csak ennyit mondott:

- Attól tartok, neked van igazad.

- Ritkán tévedek - mondta Mackó.

- Akkor sok mindent megértek - mondta Füles mélázva. - Ez sok mindent megmagyaráz. Nem csoda.

- Valahol elhagytad - mondta Micimackó.

- Vagy valaki elvitte - mondta Füles. - Hasonlít az illetőhöz - tette hozzá hosszú szünet után.

Mackó úgy érezte, hogy valamit mondani kellene, de nem tudta, hogyan segítsen barátján. Mindenesetre elhatározta, hogy segíteni fog.

- Füles - jelentette ki ünnepélyesen -, én, Micimackó, fel fogom kutatni a farkodat.

- Köszönöm, Mackó - felelte Füles. - Igaz barát vagy - mondta. - Nem úgy, mint Némelyek - tette hozzá.

Így hát Micimackó elindult, hogy megkeresse Füles farkát.

Szép tavaszi reggel volt, amikor elindult. Lágy és átlátszó kis felhők játszadoztak boldogan a kék firmamentumon, ráugráltak a napra, mintha el akarnák takarni, aztán megint lemásztak róla, hogy a következő jöhessen sorra. A nap azért igyekezett sütni; és a sövény, amely elhordta már tavalyi, szurkos fenyőruháját, most öregnek és fakónak tűnt a tölgyek vakító divatos, tavaszi öltözéke mellett. Sövényen és cserjén keresztül ballagott Mackó. A rekettye- és hangabokrokon át, buckákon túl és megint vissza, és így végre, fáradtan és éhesen, elérkezett a Százholdas Pagonyba. Mert a Százholdas Pagonyban lakott Bagoly.

„És ha valaki tud valamit valamiről - mondta magának Mackó -, akkor az csak Bagoly lehet, vagy ne hívjanak Micimackónak.”

Bagoly a Mogyorósban lakott, öreg házában; ez a ház mindenkiénél nagyobb volt és szebb is, legalábbis Mackónak úgy tetszett, mert volt rajta kopogtató is meg csengő is. A kopogtató alatt a következő felírás volt olvasható:

KRM KPGTTNI H ZT KRJ HGY KNYSSK

A csengő alatt másik felírás ékeskedett:

Ezek a feliratok Róbert Gidától származtak, ugyanis csak ő tudott helyesen írni az egész erdőben; maga Bagoly, aki egyébként nagy bölcs hírében állott, a tulajdon nevét „Bagoj”-nak írta.

Mackó elolvasta mind a két utasítást, nagy figyelemmel, először jobbról balra, aztán balról jobbra, hogy semmi se kerülje el figyelmét. Majd kopogott, meghúzta a csengőzsinórt, aztán a csengőzsinóron kopogott, és meghúzta a kopogót.

Azonkívül, a biztonság kedvéért, még kiabált is jó hangosan:

- Hé, Bagoly! Eressz be! Itt Micimackó!

És az ajtó kinyílt, és Bagoly kikukkantott.

- No mi az, Mackó? - kérdezte bölcs mérséklettel. - Hogy ityeg a fityeg?

- Nagyon lehangolt vagyok - mondta Mackó -, mert Füles barátom elvesztette a farkát. És nagyon odavan szegény. Nem volnál olyan szíves megmondani a módját, hogy találjuk meg?

- Szívesen - mondta Bagoly. - A szokásos eljárás ilyen esetekben a következő...

- Nem ismerek semmiféle Szokásos Eljárás című állatot. És ételt se. Ételben ismerem a Tojásos Galuskát. Én csak egy szegény medvebocs vagyok, különben is az agyvelőm meg van hűlve, és az ilyen hosszú szavakat nem szeretem.

- Arról van szó, hogy mi a teendő.

- Amennyiben arról van szó, akkor nem bánom - jegyezte meg Mackó engedékenyen.

- Először is díjat kell kitűzni. Ennek *pszichikus* hatása van.

- Várjunk csak - mondta Mackó, felemelve egyik mancsát. - Hogy milyen hatása van? Nem hallottam jól a szót, éppen tüsszentettél, mikor mondtad.

- Én nem tüsszentettem.

- De igen, tüsszentettél.

- Bocsáss meg, kérlek, de én nem tüsszentettem. Legalábbis nem tudok róla, és az ember rendesen észre szokta venni, ha tüsszent. Különben is nem erről van szó. Arról van szó, hogy *pszichikus* hatása van.

- Látod, megint tüsszentettél - mondta Mackó szomorúan.

- Jutalomról van szó - mondta Bagoly hangosan. - Hirdetést fogunk közzétenni, hogy tekintélyes jutalomban részesül, aki nyomra vezet Füles elveszett farkát illetően.

- Értem, értem - bólogatott Mackó. - Ami a tekintélyes jutalmat illeti - folytatta álmodozva -, általában szokott nálam lenni, de ma otthon felejtettem - mondta, és bánatosan vizsgálta az almáriumot. - Be kell vallanom, még csak vajat vagy egy kis mézet se hoztam magammal.

- Akkor hát - mondta Bagoly - megírjuk a hirdetést, és kifüggesztjük az egész Erdőben.

- Egy kis mézet se - dörmögte maga elé Mackó, azután mélyet sóhajtott. És megemberelve magát, igyekezett figyelni arra, amit Bagoly magyaráz.

De Bagoly nagyon hosszan magyarázott, egyre hosszabb és hosszabb szavakat mondott, és a végén mindig visszatért arra, amiből kiindult, és kifejtette, hogy az egyetlen személy, aki ezt a hirdetést megírhatná, Róbert Gida személyében található.

- Ő volt az, aki az én feliratait is megszerkesztette, az ajtó mellé. Láttad őket?

Az egész előadás közben Mackó felváltva igent és nemet válaszolt, behunyt szemmel, néha duplán: „Igen, igen” -, néha értelmesen: „Nem, nem, szó sincs róla” -, anélkül hogy sejtelme lett volna, mire válaszol. Most épp a nemnél tartott.

- Nem láttad? - mondta Bagoly egy kicsit csodálkozva. - Gyere az ajtó elé, majd megmutatom.

Kifordultak a kunyhó elé, és Mackó megint csak megbámulta a kopogtatót, a feliratot és a csengőt, és minél tovább bámulta, annál inkább megerősödött benne valami furcsa emlék, minthogyha mindezt ő már látta volna valahol, valahol máshol, valamikor máskor.

- Csinos csengőzsinór, nem? - kérdezte Bagoly.

Mackó bólintott. - Valamire emlékeztet - mondta aztán -, de nem tudom mire. Honnan szerezted?

- Az Erdőn keresztül jöttem, és így, ahogy látod, ez a zsinór, végén a bojttal, ott lógott ki egy bokorból. Először azt hittem, lakik valaki a bokorban, megrángattam a zsinórt, de senki sem felelt. Türelmetlen voltam, erősebben kezdtem rángatni, egyszer csak a kezemben maradt, s mert senki se szólt, hogy az övé, hazahoztam, és...

- Bagoly - mondta Mackó ünnepélyesen -, rettenetes dolog történt. Ez a zsinór nem a tied. Ez másé.

- Hát kié?

- Fülesé, az én öreg Füles barátomé. Az ő magántulajdona.

- Az övé?

- Amihez méghozzá nagyon ragaszkodott. És még most is ragaszkodik.

Ezekkel a szavakkal leakasztotta a csengőzsinórt, és visszavitte Fülesnek, és Róbert Gida visszaszegezte Füles farkát a helyére, és Füles olyan boldog volt, hogy egész nap büszkén csóválta és lengette, és Micimackó is úgy meg volt elégedve, hogy azonnal hazament, egy kis megérdemelt szíverősítő irányában. Fél óra múlva, ahogy megtörölte a száját, büszkén énekelni kezdett:

Ki találta meg Füles farkát,
talán Ferkó, Mickó, Lackó?
Egyik se!
Én találtam meg, Micimackó!

Ötödik fejezet,

amelyben Malacka egy Elefánttal találkozik

Egy napon, mikor Róbert Gida és Micimackó és Malacka egyszerre beszéltek összevissza mind a hárman, Róbert Gida lenyelte a falatot, amivel tele volt a szája, és egész közömbösen megjegyezte:

- Ma láttam egy Elefántot, Malacka.

- Mit csinált éppen? - kérdezte Malacka.

- Csak úgy kószált - mondta Róbert Gida. - Azt hiszem, nem látott meg.

- Én is láttam egyszer - mondta Malacka -, legalábbis azt hiszem, ő volt az. De lehet, hogy nem ő volt.

- Én is - jegyezte meg Micimackó, és azon tűnődött, mi lehet az, hogy Elefánt.

- Általában ritkán látható - mondta Róbert Gida könnyed modorban.

- Mostanában - tette hozzá Malacka.

- Ebben az évszakban - fejezte be Mackó.

Aztán másról beszéltek, míg csak el nem érkezett az ideje, mikor Malacka és Mackó haza szoktak menni. Előbb együtt talpalták végig a Százholdas Pagony szélén kanyargó ösvényt, s nem sokat beszélgettek; de mikor a patakhoz értek, s átsegítették egymást a köveken, s a sövény szélén egymás mellé kerültek, barátságos eszmecsere indult meg erről, amarról, s ennek során Malacka így szólt:

- Te bizonyára meg fogsz engem érteni, Mackó. - És Mackó felelte:

- Magam is azt vélem, Malacka. - És Malacka folytatta:

- De másrészt, Mackó, ne felejtsük el... - Mire Mackó:

- Igazad van, Malacka, én is csak egy pillanatra felejtettem el.

S ahogy így elérték a Hét Fenyőfákat, Mackó körülnézett, hogy vajon nem hallgatózik-e valaki, s aztán ünnepélyesen megszólalt:

- Malacka, elhatároztam valamit.

- Mit, Mackó?

- Elhatároztam, hogy fogok egy Elefántot.

Mackó többször, önérzettel megbiccentette a fejét, míg ezt mondta, s arra várt közben, hogy Malacka megkérdi: „De hogyan?" - vagy kételyeinek ad kifejezést, vagy egyáltalán, szól valamit. De Malacka nagyon restellte, miért nem *neki* jutott először eszébe ez az ötlet.

- Én megteszem - mondta Mackó egy idő múlva, miután hiába várt. - Mégpedig Csapdával. S mert nagyon furfangos Csapdára gondolok, segítségemre kell lenned, Malacka.

- Mackó - mondta Malacka, most már megint egészen boldogan. - Én segíteni fogok! De hogy fogunk hozzá?

- Az ám, hogyan? - mondta Mackó, és most leültek gondolkodni.

Mackó első ötlete az volt, hogy mély gödröt ásnak, és az Elefánt, mikor arra jár, beleesik a gödörbe, és...

- De miért? - kérdezte Malacka.

- Mit miért?

- Miért esne bele?

Mackó az orrát dörgölte, és azt állította, hogy az Elefánt majd arrafelé sétál, dúdol magában, közben az eget nézi, hogy vajon hoz-e esőt a felhő, így hát nem látja meg a mély vermet, csak mikor már a szélére lépett, és akkor már késő.

Malacka megjegyezte, hogy a Csapda nem rossz; de mi történik, ha tényleg esőt hoz a felhő?

Mackó megint az orrát dörgölte, és elismerte, hogy erre bizony nem gondolt. De aztán felragyogott és kijelentette, hogy amennyiben éppen esne akkor, az esetben az Elefánt azért nézné az eget, hogy mikor fog kiderülni, és ezért nem látná meg a vermet, csak amikor... és akkor már késő volna.

Mikor ezt így elmagyarázta, Malacka kénytelen volt elismerni, hogy ez bizony jó Cselfogás.

Ettől Mackó nagyon büszke lett, s már a zsebében érezte az Elefántot, és már csak egy kérdés volt hátra: hogy *hol* ássák meg ezt a Nagyon Mély Vermet.

Malacka azon a nézeten volt, hogy bizony legjobb lesz arrafelé

megásni, ahol az Elefánt tartózkodni szokott, legfeljebb néhány lépésnyi távolságban.

- De akkor meglát bennünket, miközben ásunk - vetette oda Mackó.

- Ha az eget nézi?!

- Mégis gyanakodni talál - mondta Mackó. Hosszasan eltűnődött, aztán búsan kijelentette egy sóhajjal, hogy: - Mégse olyan egyszerű a dolog, mint amilyennek gondoltuk. Igazában nem is tudnám megmondani, fogtak-e már *egyáltalán* Elefántot.

- Nem merném állítani.

Sóhajtottak, felálltak, kiszedtek bundájukból néhány rekettyetüskét, megint leültek, s közben Mackó folyton azt hajtogatta: - Legalább *gondolni* tudnék valamire! - Mert azt homályosan sejtette, hogy egy Nagyon, Nagyon Okos és Ravasz Agyvelőnek bliktri az egész, egy ilyen kérdés.

- Tegyük fel - mondta Malackának -, hogy *engem* akarsz megfogni. Hogy fognál hozzá?

- Nagyon egyszerűen. Csapdát csinálnék, egy csupor mézet tennék bele, te megszagolnád a mézet, bemásznál a Csapdába...

- Be én! - mondta Mackó mohón és izgatottan. - De nagyon óvatosan, ügyesen, hogy ne érjek hozzá semmihez, s mikor elérném a csuprot, először lenyalnám a szélét, aztán azt hinném, nincs több, aztán elmennék és gondolkodnék, és eszembe jutna, hogy biztosan van még ott, és visszamennék, és megtalálnám a csuprot, és kezdeném kiszopogatni belőle, és...

- De nem erről van most szó. Arról van szó, hogy bent lennél a Csapdában, és én megfognálak. Tehát elsősorban azt kell megtudni: mit szeret az Elefánt úgy, ahogy te a mézet szereted? Biztosan a kukoricát szereti úgy. Tehát össze kell szedni egy tányérra valót... Hé, Mackó, elaludtál?

Mackó, aki boldog álmodozásba merült, rögtön felriadt, és sietve megjegyezte, hogy a méz minden csaléteknél különb. Malacka nem osztotta a nézetét, és ezen vitatkoztak egy darabig. Szerencsére Malackának közben eszébe jutott, hogy ha a kukoricában állapodnak meg, akkor neki kell adni a kukoricát, míg ha a méz mellett döntenek, Mackó lesz kénytelen feláldozni magát, így hát hirtelen megadta magát, és azt mondta: - Jó, nem bánom, legyen méz - ugyanabban a pillanatban, amikor Mackónak is eszébe jutott a fenti okoskodás, és éppen ki akarta bökni: „Jó, hát legyen kukorica.”

De most már késő volt.

- Méz - mondta Malacka határozottan, aztán gyorsan hozzátette: - Én majd megásom a vermet, és közben te elhozod a mézet.

- Jó - sóhajtott Mackó.

Mihelyt hazaért, kinyitotta a szekrényt, felállt egy székre, levette a legnagyobb mézescsuprot a legfelsőbb polcról. Legalábbis az volt írva a csuporra, MÉZ, de a biztonság kedvéért azért levette a papírt is róla, és belenézett, és ami benne volt, az *olyan* volt, mint a méz. - De nem lehessen tudni, az ember nem lehet eléggé óvatos, a nagybátyám is mondta egyszer, hogy vannak sajtok, amiknek olyan a színük, mint a mézé - mondta, és mindenesetre bedugta a nyelvét, és megkóstolta. „Igen - bólintott tárgyilagosan -, kétségtelen, ez méz. Méz ez, legalább a tetején. Valószínű, hogy színültig méz - kivéve azt a nem várt esetet, hogy valaki kiszedte alulról a mézet, sajtot nyomott bele, hogy megtréfáljon. Talán jól tenném - pusztán óvatosság kedvéért -, ha erről meggyőződnék... mert arra is gondolni kell, hogy... hogy izé... az Elefánt nem szereti a sajtot... mint ahogy én se szeretem... Úgy ám! - sóhajtott végre. - Hát mégse! Szerencsére méz volt biz' ez, színültig méz!"

Miután erről *alaposan* (a csupor fenekéig) meggyőződött, elvitte a csuprot Malackának, aki belenézett, az orrát is bedugta, nem látott semmit, s némiképp gyanakodva nézett Mackóra, és megkérdezte:

- Ez az? - És Mackó bólogatott, hogy bizony az.

- Csak tudod, nagyon mély csupor ez, és nincs egészen tele.

És letaszította a csuprot a verem fenekére, ahol Malacka túrt és ásott. Malacka elhelyezte a csuprot a verem fenekén, és kimászott a veremből, és mind a ketten hazamentek.

- Jó éjszakát, Mackó! - mondta Malacka, mikor elérték Malacka házát. - Holnap reggel hét órakor találkozunk a Hét Fenyőfáknál, és megnézzük, hány Elefántot sikerült megfogni a Csapdában.

- Hat órakor, Malacka. De van-e kötőféked?

- Minek az?

- Hát megkötni és hazahúzni az Elefántot.

- Ugyan!... Nem kell annak kötőfék... Csak füttyenteni kell neki, és jön magától!

- Tudom, de vannak köztük csökönyösek. Nem mind egyforma. Na, jó

éjt!

- Jó éjt!

És Malacka bement a házába, melynek ajtaján a TILOSAZ Á felirat ékeskedett, miközben Mackó is lefeküdt.

Néhány órával később, már-már pitymallott éppen, Mackó arra riadt fel, hogy süllyed vele a világ.

Már előre is érezte ezt. Tudta, mit jelent.

Azt jelentette, hogy *éhes*. Így hát a szekrényhez ment, felállt egy székre, felnyúlt a legnagyobb polcra, és - és nem talált semmit.

„Különös - gondolta. - Úgy emlékeztem, itt a felső polcon volt egy csupor méz. Egy csupor, színültig tele mézzel, és még rá is volt írva, hogy MÉZ, hogy tudjam, hogy méz van benne. Ez különös nagyon." - És tűnődve járkálni kezdett, azon törve a fejét, hová lehetett a méz, és közben dudorászott.

Ezt dudorászta:

Bármerre nézek,
furcsa, de nyoma sincs a méznek,
mit tegnap Mackó koma nyelt,
a méznek hűlt nyoma kelt.
Hol a mézecske?
Elvitte a kecske?
Furcsállom az egészet,
ki ette meg a mézet?

Háromszor vagy négyszer énekelte el a fenti dalt, amikor egyszeriben minden eszébe jutott. Hiszen odaadta a mézet Malackának, elrejtette a verem alján, amiben Elefántot akarnak fogni reggelre!

- Borzasztó! - mondta Mackó. - Mi a csodának kell annyi méz egy köszvényes Elefántnak? - És bosszankodva visszamászott az ágyába.

De nem tudott aludni. Minél inkább akart, annál éberebb lett. A szokott módszert követve megpróbált bárányokat számlálni, ahogy átugranak a kerítésen, de ez se használt - akkor bárányok helyett Elefántra gondolt, de az Elefántok nem ugrottak át a kerítésen, megfordultak, beugráltak az ablakon, s mindegyik elvitt egy csupor mézet, és megette. Nagyon rosszul érezte már magát szegény Mackó, türtőztette magát egy darabig, de mikor az ötszáznyolcvanhetedik Elefánt is megnyalogatta az agyarát, és azt mondta: „Nagyon jó kis méz volt ez, nem is tudom hamarjában, mikor ettem ilyen mézet" - akkor nem bírta tovább. Kiugrott az ágyból, kiment a házból, és sietve

eltalpalt a Hét Fenyőfákhoz.

Még sötét volt, csak a Százholdas Pagony fölött derengett már valami. A félhomályban olyan magányosan és kísértetiesen álltak a fák, s a verem is olyan sötét és mély volt, s a fenekén a mézescsupor is sejtelmesen vigyorgott, mint valami kísértet, csak éppen hogy fel tudta fedezni. De a méz illatát mégis megérezte, s minden bosszúsága ellenére csurogni kezdett a nyála. Bemászott a verembe, s bedugta az orrát a csuporba.

- Hallatlan! - mormogta rögtön, nagyon bosszankodva. - Az Elefánt már megette! - Aztán kicsit gondolkodott. - Nem - látta be végre -, nem ő ette meg. Én ettem meg. Elfelejtettem.

És szomorúan nyalogatta a csupor fenekét, reménykedve, hogy talán mégis maradt valami.

Közben Malacka is felébredt. Egy kicsit biztatta magát, aztán kiugrott az ágyból. És az volt az első szava:

- Elefánt!

Aztán tűnődni kezdett.

Most jutott először eszébe - vajon hogy fest egy ilyen Elefánt?

Vad? Szenvedélyes? Jámbor?

Engedelmeskedik-e csakugyan, ha füttyentenek neki?

És egyáltalán - biztos, hogy *szereti a malacot*?

És hogy szereti - élve vagy sütve, citrommal a szájában?

És ha élve - az is kérdés, *melyik* malacot szereti.

És ha nem szereti - hajlandó-e kivételt tenni olyan malac kedvéért, akinek a nagyapját úgy hívták: *TILOSAZ ÁTJÁRÁS*.

De nem tudott választ kapni e kínzó kérdésekre, és bizonytalan érzésekkel indult el, hogy élete első Elefántjával szembekerüljön.

Közben azzal próbálta megnyugtatni magát, hogy hiszen Mackó vele lesz, s akkor mindjárt barátságosabb az egész. De mi lesz, ha az Elefánt annyira szenvedélyes és tüzes, hogy a Mackót se szereti? Nem lenne jobb mégis fejfájásra hivatkozni és nem menni el a Hét Fenyőfákhoz? Viszont, feltéve, hogy szép idő van, s szerencsés esetben nem sikerült megfogni egyetlen Elefántot se a csapdában - így töltse az időt, semmivel?

Egyszerre csak nagyon Jó Ötlete támadt. Odamegy gyorsan a Hét

Fenyőfákhoz, óvatosan bekukkant a verembe oldalról, van-e benne Elefánt. És ha van, akkor hazamegy, lefekszik, és fejfájása lesz, ha nincs, ott marad, és nem lesz fejfájása.

Így hát nekilódult. Egyik percben azt gondolta, talál Elefántot, másik percben, hogy mégse talál. És miközben közel ért a veremhez, akkor már biztos volt benne, hogy talál, mert valami elefántosan mozgott és mocorgott a verem fenekén.

- Rémes! - borzongott össze Malacka, s már el akart futni. De aztán összeszedte magát, annyira gyötörte a kíváncsiság, hogy életében ő is lásson egyszer egy eleven Elefántot. Így tehát lelapulva a verem széléig csúszott, és letekintett.

Szegény Micimackó közben órákig próbálta lehúzni a fejéről a csuprot, amibe beleszorult a feje. Hiába rázta, húzta, rángatta, egyre keményebben ült a nyakán a csupor, és csak a csupor belsejéből lehetett tompán hallani kétségbeesett segélykiáltásait. És verte a csuprot a verem falához, de ez nem használt, és kimászni se tudott a veremből, mert hiszen nem látott semmit, csak a csupor belsejét, és még azt se nagyon. Így hát belefáradt az egészbe, feltartotta csuporral borított fejét az ég felé, és hangosan és keservesen bőgni kezdte a Kétségbeesés és Megbánás keserű énekét... éppen akkor, amikor Malacka megérkezett.

- Segítség, segítség! - visított Malacka, meghallva ezt a szörnyű hangot, ami a csupor alól mélyen és fenyegetően bömbölt elő.

- Elefánt! Egy rettenetes Elefánt! - És futni kezdett, és közben folyton sivított: - Elefánt! Elefánt! Segítség! - S nem is hagyta abba a visítást, míg Róbert Gida kunyhójához nem ért.

- Mi az, Malacka, az istenért? - ugrott ki az ágyból Róbert Gida.

- Ele... Bele... Tele... Elefánt... - lihegte Malacka.

- Merre?...

- Arra... - lihegte Malacka, de csak integetni tudott.

- Hogy néz ki?

- Olyan... olyan, mint... Rémes! Akkora feje van, hogy... irtózatos!... Nem lehet semmihez hasonlítani... Mint valami rettenetes nagy semmi... mint egy eleven fazék... vagy lábos... vagy csupor...

- No jó - mondta Róbert Gida, és felrántotta a cipőjét. - Elmegyek és megnézem. Gyere velem, mutasd meg az utat.

Malacka már egy csöppet se félt, tekintettel Róbert Gidára, és így sietve elindultak.

- Én már hallom, nem hallod? - mondta Malacka aggódva, mikor közelbe értek.

- *Valamit* hallok - mondta Róbert Gida.

Mackó volt az, aki egy kiálló gyökérhez csapkodta a csuprot a verem fenekén.

- Itt van! - mondta Malacka. - Nézd, milyen félelmetes!

És odasimult Róbert Gidához félelmében.

És akkor Róbert Gida nevetni kezdett... és nevetett és kacagott, és könnye is csurgott, egyszerre csak nagyot reccsent valami a veremben... a vastag gyökéren elpattant a csupor, és Mackó feje előkerült a cserepek közül.

És Malacka megértette, milyen Hóbortos Malacka volt ő, és nem szólt senkinek, egyenesen hazament és lefeküdt, és kijelentette, hogy nem fogad senkit, mert a feje fáj. És Róbert Gida és Mackó kettesben mentek Róbert Gida kunyhójába reggelizni.

- Ó, te csacsi Mackó - mondta Róbert Gida -, ha tudnád...

- Tudom - mondta Micimackó. És úgy érezte, csakugyan tudja.

Hatodik fejezet,

amelyben Fülesnek születésnapja van, és két ajándékot is kap

Füles, Öreg Szürke Csacsi a folyóparton állt, és nézte magát a víztükörben.

- Nagyképűség - mondta. - Ez a helyes kifejezés. Nagyképűség, ez az én bajom.

Megfordult, és lassan leballagott vagy húsz lépést, betottyant a vízbe, átsétált a folyón, s a túlsó parton lassan visszaballagott. Akkor megint megnézte magát a vízben.

- Mindjárt gondoltam - jegyezte meg. - Ez a profilom se jobb. De ki törődik vele? Senki. Nagyképűség. Mondom.

Valami reccsent mögötte, és a sűrűből előjött Micimackó.

- Jó reggelt, Füles! - mondta Micimackó.

- Jó reggelt, Mackó! - mondta mélán Füles. - Ha erről egyáltalán lehet szó a mai időkben. A magam részéről erősen kétlem. De semmi. Szót sem érdemel. Bocsánat.

- No mi baj már megint?

- Semmi, Mackó, semmi. Csak úgy mondom. Sokféle népek vannak. Egyik nem akar, a másik nem tud. Ennyi az egész.

- Mit nem tud? - kérdezte Mackó, és megdörgölte az orrát.

- Mulatni. Vidulni. Énekelni és táncolni. Itt van a kutya eltemetve.

- Vagy úgy - mondta Mackó. Gondolkodott, hosszasan. Aztán megkérdezte: - Melyik kutya?

- Az a kutya, azzal a kutya jókedvvel - magyarázta borongva Füles. - Nem panaszképpen mondom. Csak úgy. Nem tesz semmit.

Mackó leült egy lapos kőre, és eltűnődött. Olyan volt ez az egész dolog a számára, mint egy képrejtvény. Sose volt nagy rejtvényfejtő. Lévén ő egy Csekélyértelmű Medvebocs. Inkább énekelni szeretett.

Így hát most is rákezdte:

Nyáron nyaralok, télen telelek,
a Trotechnikus, az mindig Elek,
kérdezz valamit, s én megfelelek,
nyáron nyaralok, télen telelek.

Ez volt az első szakasz. Mikor befejezte, várt egy kicsit, de mert Fülesnek nem volt ellenvetése, azt biztatásnak vette, s belefogott a második szakaszba:

Nyáron nyaralok, télen telelek,
ki mézet ad, azzal nem perelek,
kérdezz valamit, s én megfelelek,
nyáron nyaralok, télen telelek.

Füles még most se szólt semmit, így hát a harmadik szakaszt is elénekelte:

Nyáron nyaralok, télen telelek,
villanyt a fára ingyen szerelek,
kérdezz valamit, s én megfelelek,
nyáron nyaralok, télen telelek.

- Nagyon helyes - szólt Füles. - Te csak énekelj! Tralala. Örülj az életnek!

- Örülök is.

- Van, aki tud.

- Mi baj?

- Mi lenne?

- Olyan bánatos vagy.

- Bánatos? Miért lennék én bánatos? Születésnapom van. Az év legboldogabb napja.

- Születésnapod van? - mondta Mackó örömteljes meglepetéssel.

- Nagyon természetes. Nem látod? Nézd csak a sok születésnapi ajándékot, amit kaptam. - És gúnyosan kinyújtotta a lábát. - Látod? Mennyi torta meg töltött csokoládé.

Mackó jobbra nézett, aztán balra.

- Ajándék? Torta? Csokoládé? Hol?

- Hát nem látod?

- Nem én.

- Én se - mondta Füles. - Ez csak olyan tréfa volt. Vicc. Haha!

Mackó megvakarta a fejét, nem tetszett neki a dolog.

- De igazán születésnapod van? - kérdezte aztán gyanakodva.

- Bizony.

- Hát akkor - gratulálok. Még sok-sok születésnapot!

- Neked is, Micimackó.

- De nekem nincs születésnapom.

- Nincs is. Csak nekem van.

- Akkor hát miért gratulálsz nekem?

- Miért ne? Remélem, nem akarod magad rosszul érezni az én születésnapomon?!

- Ó, akkor értem...

- Elég baj - mondta Füles most már végképpen letörve -, hogy én ilyen piszokul érzem magam a tulajdon születésnapomon. Se ajándék, se csokoládé, se torta gyertyával, még csak egy nyavalyás üdvözlő táviratot se kaptam... Legalább más ne érezze rosszul magát, ez minden, amit várok.

Ez sok volt Micimackó gyenge szívének.

- Várj meg itt! - szólt gyorsan, sarkon fordult, s iszkolt haza, ahogy

csak szusszal bírta; úgy érezte, akárhonnan, akárhogy, meg kell ajándékoznia valamivel szegény Fülest.

Lakása előtt ott találta Malackát. Fel-felugrált az ajtó előtt, hogy elérje a csengőt, de nem érte el.

- Hé, Malacka! - kiáltott rá.

- Szervusz, Micimackó!

- Mit ugrálsz itt, mint a bakkecske?

- El akarom érni a csengőt - mondta Malacka. - Éppen most érkeztem ide a látogatásodra.

- Majd én csengetek helyetted - mondta Micimackó előzékenyen. El is érte a csengőt, és csengetett. - Épp most beszéltem Fülessel - beszélt közben -, szegény Füles nagyon rossz lelkiállapotban leledzik. Születésnapja van, senki a füle botját se mozgatja, észre se vették, és nagyon a szívére vette ezt a közönyt... Ejnye, senki se felel a csöngetésre?

- De Mackó - mondta Malacka -, már hogy felelnének? Hisz ez a te lakásod.

- Persze, persze... No, akkor kerüljünk beljebb.

Bementek. Mackó első dolga volt odamenni az almáriumhoz, megnézni, maradt-e még egy kis méz a csuporban. Még volt egy kevés.

- Ezt odaadom Fülesnek - magyarázta - ajándékba. Te mit adsz neki?

- Nem lehetne úgy, hogy én is *ezt* adom? Mondjuk, a kettőnk ajándéka.

- Nem. Ez *nem* egy jó megoldás.

- Jó, hát én viszek neki egy léggömböt. Van még egy a múlt heti mulatságból. Mindjárt haza is futok érte.

- Látod, Malacka, ez *nagyon* jó ötlet. Ennek biztosan nagyon fog örülni szegény Füles, menten jókedve támad. Egy szép léggömb igazán nem ronthatja el az ember kedvét.

Malacka eltotyogott. Micimackó is elindult ellenkező irányban a mézescsuporral.

Meleg nap volt, s az út hosszúnak tűnt. Felét se járta be, mikor valami cudar érzés kerítette hatalmába. A füle tövén kaparászott, valami az orrát csiklandozta, még a füle is viszketett tőle. Mintha valaki noszogatta volna belülről: „Na, Mackó, mi lesz?”

„Ejnye, ejnye - csóválta a fejét. - Nem tudtam, hogy ilyen hosszú ez az út...” - Így hát letelepedett, és levette a csupor fedelét. „Még jó, hogy ezt magammal hoztam - gondolta. - Sok mackót ismerek, akiben nem lett volna ennyi előrelátás, hogy efféle elemózsiát vigyen magával az útra.” - S már nyalogatta is a mézet, bedugva fejét a csuporba.

- Lássuk csak - mondta elégedetten, mikor az utolsó csöppet is felnyalta -, hova is indultam? Ahá, Füleshez. - Fürgén felugrott.

Aztán egyszerre csak eszébe jutott a dolog. Hiszen utolsó cseppig megette Füles születésnapi ajándékát!

„Bosszantó! - csóválta a fejét. - Most mit tegyek? Valamit mégis kell kapnia tőlem!”

Darabig semmi se jutott az eszébe. Aztán gondolkodni kezdett. „Végre is ez a csupor nagyon szemrevaló kis csupor, még akkor is, ha nincs benne méz. Majd tisztára mosom, ráírok valami kedveset, mondjuk: »Sok ilyen boldog születésnapot még!« Füles sok mindenre használhat egy ilyen szemrevaló kis csuprot.”

S mivel éppen a Százholdas Pagony előtt haladt el, betérült egy percre Bagolyhoz.

- Jó reggelt, Bagoly!

- Jó reggelt, Mackó!

- Gratulálok neked Füles születésnapjához - mondta Micimackó.

- Születésnapja van?

- Mit kap tőled, Bagoly?

- És te mit adtál neki, Mackó?

- Egy nagyon szemrevaló kis csuprot, amiben mindenfélét lehet tartani... izé... varrótűt meg olyan... izé... gombokat, esetleg - mondta Mackó bizonytalanul.

- Ez az? - kérdezte Bagoly, és kivette Micimackó mancsából.

- Igen, és meg akarlak kérdezni...

- Ebben mézet tartottak - mondta Bagoly.

- Akármit lehet benne tartani - mondta Mackó gyorsan. - Roppant praktikus és hasznos kis csupor ez, az ám! - tette hozzá dicsekedve, de nem őszintén. - És azt akarom kérdezni...

- Esetleg írhatsz rá valami üdvözletet.

- Éppen ez az, magam is így gondoltam. Nem volnál olyan kedves felírni rá: „Sok ilyen boldog születésnapot kívánok: Micimackó”?

- Nagyon kedves kis csupor - mondta Bagoly. - Nem lehetne úgy csinálni, hogy én is ezt adom neki? Mint a kettőnk ajándékát.

- Nem - mondta Mackó -, ez nem megoldás. Várj, megmosom egy kicsit, aztán majd ráírod.

S már ment is a mosdóhoz, kimosta a csuprot, meg is törülgette. Bagoly közben a ceruzáját nyálazta.

- Mondd csak, Mackó, tudsz te olvasni? - kérdezte könnyedén, de kissé szorongva. - Csak azért kérdem, mert az ajtómon két felirat van, ezeket Róbert Gida írta. El tudod olvasni?

- Hogyne! Róbert Gida megmondta nekem, mit írt, és azóta nagyon jól el tudom olvasni.

Erre aztán Bagoly írni kezdett. Ezt írta:

MG SK LYN BLDG SZLTSNPT KVNK.

Mackó álmélkodva és tisztelettel nézte.

- Csak egy rövid és tömör gratulációt írtam - vetette oda Bagoly könnyedén.

- Elég hosszú - bólintott Mackó elismerően.

- Tulajdonképpen... igen, hm... elég hosszút is írtam... Éppen elég ceruzát fogyaszt el egy ilyen hosszabb gratuláció.

- Hogyne, hogyne - mondta Mackó udvariasan.

Míg ezek történtek, Malacka megjárta a lakását, el is hozta a léggömböt, amit Fülesnek szánt. Magához szorította, nehogy a szél elfújja, és sebesen futott, hogy előbb érjen oda, mint Micimackó. Szerette volna úgy feltüntetni a dolgot, mintha neki jutott volna először eszébe Füles születésnapja. S ahogy lihegve futott, lelki szemeivel előre gyönyörködött benne, hogy fog örülni Füles, még vigyorgott is hozzá a lelki szájával. Hát ahogy fut, megbotlik egy buckában, és orra esik...

Bang!!! ... ??? *** !!!!

Malacka feküdt a földön, és azon tűnődött, mi történt. Első pillanatban úgy rémlett, az egész világ felrobbant körülötte - aztán úgy határozott, hogy talán nem is az egész világ, csak az Erdő, vagy talán még az se, csak ő maga, és most már nincs is a Földön, a Holdon van valahol, és

soha nem látja többé Róbert Gidát és Micimackót és Fülest... Aztán azt gondolta: „Jó, de feltéve, hogy a Holdon vagyok, akkor se muszáj órákig így feküdni, arccal a porban...” Így hát óvatosan feltápászkodott és körülnézett.

Ott találta magát az Erdőben.

„Hát ez furcsa - gondolta. - De mi lehetett hát az a robbanás? Én csak nem szóltam akkorát, mikor elpuffantam?... És hol a léggömb? És mi ez a vacak, nyúlós rongydarab a kezemben?... A léggömb!”

- Jajjaj! - nyögött Malacka. - Ojjajajj... Hát most mit tehetek? Haza nem megyek most már, több léggömböm úgysincsen... és Füles talán nem is szereti a léggömböket *annyira*...

Így hát búsan tovább-ballagott, és leért a folyópartra.

- Jó reggelt, Füles! - szólította meg az ünnepeltet.

- Jó reggelt, Malacka! - mondta Füles. - Ha lehet ilyesmiről szó. Amiben kételkedek. De nem baj. Csak úgy mondom. Szót sem érdemel.

- Engedd meg, hogy születésnapod alkalmából üdvözöljelek - mondta Malacka, és közelebb jött.

Füles felkapta lógó fejét, és ráborult Malackára.

- Mondd még egyszer! - szólt rá izgatottan.

- Engedd meg, hogy szüle...

- Várj egy pillanatra! - Három lábán egyensúlyozva megpróbálta a negyediket óvatosan a füléhez emelni. - Nem megy! - mondta aztán a harmadszori sikertelen kísérlet után, mert háromszor is az oldalára esett. - Talán így könnyebben megy... és így jobban hallom... Na most, megvan... tényleg, fekve könnyebb... Most légy szíves, ismételd, amit mondtál! - És patájával igazította előre a fülét.

- Engedd meg, hogy születésnapod alkalmából üdvözöljelek - ismételte Malacka.

- És... és ezt *nekem* mondod?

- Neked hát, Füles!

- És... és... az én születésnapomra célzol?

- Arra.

- Úgy érted... izé... hogy nekem *igazi* születésnapom van?

- Úgy bizony, Füles, és én ajándékot is hoztam neked.

Füles leeresztette jobb füléről jobb patáját, megfordult, és nagy nehézséggel felemelte a bal patáját.

- A másik fülemmel is szeretném hallani - mondta. - Volnál szíves...

- Ajándék! - mondta Malacka jó hangosan.

- Nekem?

- Neked.

- És... és... ez is a születésnapom miatt van?

- Persze hogy amiatt!

- Azért, mert... izé... nekem *igazi* születésnapom van?!

- Igen, Füles és hoztam neked egy léggömböt.

- Léggömböt?!... Azt mondtad: léggömböt? Azt a nagy buborékot gondolod, ami olyan színes, és fel szokták fújni?!... Mulatság és öröm és vidulás... és ének és tánc, hipp-hopp, hejehuja... azt akarod mondani?

- Azt, de attól tartok, illetve... illetve igazán sajnálom, Füles... de ahogy futottam hozzád a léggömbbel, orromra puffantam, és...

- Ó, ó, minő szerencsétlenség! Biztosan nagyon gyorsan futottál, Malacka... Remélem, nem ütötted meg magad...

- Én nem... de... Füles, kérlek... a léggömb... az bizony szétpukkant.

Nagyon hosszú csend lett.

- Az én léggömböm? - mondta végre Füles.

Malacka csak bólintott szomorúan.

- Az én születésnapi léggömböm?

- Igen, Füles - mondta Malacka kicsit szipogva. - Itt van a kezemben, láthatod. Engedd meg, hogy izé... szü... születésnapod al... alkalmából... a legme... melegebben...

És átnyújtotta Fülesnek a nedves rongydarabot.

- Ez az? - mondta Füles meghökkenve.

Malacka bólintott.

- Az én ajándékom?

- Igen.

- Köszönöm, Malacka - mondta Füles. - Igazán *nagyon*, nagyon köszönöm. És izé... mondjad csak, meg tudnád mondani, *milyen színű* volt?... Úgy értem... amikor még... léggömb volt...

- Piros.

- Mindjárt gondoltam... Piros - mormogta maga elé. - Kedvenc színem... És... és mekkora volt?

- Akkora, mint jómagam.

- Mindjárt gondoltam... Akkora, mint Malacka - mondta maga elé átszellemülten. - Kedvenc nagyságom. Úgy, úgy.

Malacka gyalázatosan érezte magát, és nem tudta, mit mondjon most. Kinyitotta a száját, megint becsukta.

Ekkor harsányan átkiabált valaki a folyó túlsó partjáról. Micimackó volt az.

- Sok szerencsét születésnapodra! - kiáltotta Micimackó, elfelejtve, hogy azt már mondta egyszer.

- Köszönöm, Mackó - rebegte Füles. - *Nagyon*, nagyon köszönöm.

- Egy kis ajándékot hoztam neked! - kiabált Micimackó izgatottan.

- Már megkaptam - mondta Füles.

Mackó átgázolt a folyón, egyenesen Füles felé tartott. Malacka leült oldalt, kezébe temette fejét, és szipogott.

- Nagyon praktikus csupor - mondta Mackó. - Tessék, itt van. És az van ráírva: „Sok hasonló boldog születésnapot kívánok, tisztelettel Micimackó.” Ez mind rá van írva. És mindenfélét lehet tartani benne. Tessék!

Füles, meglátván a csuprot, egész izgatott lett.

- Nagyszerű! - mondta. - A léggömböm éppen belefér.

- Az nem, Füles - mondta Mackó. - A léggömbök sokkal nagyobbak, mint a csuprok. A léggömb arra való, hogy zsinegen tartsák...

- De az enyém nem olyan - mondta Füles büszkén. - Ide nézz, Malacka! - És ahogy Malacka búsan felnézett, Füles óvatosan felemelte a nedves rongyot két fogával, óvatosan beleeresztette a csuporba: megint kivette, visszatette. Ezt többször ismételte.

- Így igen - mondta Micimackó. - Így belefér.

- Ugye? - dicsekedett Füles ragyogó arccal. - Úgy sétál ki meg be, ahogy akarom.

- Igazán örülök - mondta Mackó boldogan. - Mindjárt gondoltam, legjobb lesz, ha egy ilyen praktikus csuprot ajándékozok neked, amibe mindenfélét bele lehet tenni.

Malacka is fellélegzett.

- Látod, tőlem is kaptál valamit, amit ilyen szépen bele lehet tenni a Praktikus Csuporba.

De Füles már nem is hallotta őket. Kivette meg betette a rongyot a csuporba, és ragyogott a boldogságtól.

* * *

- No és *tőlem* nem kapott semmit? - kérdezte Róbert Gida irigykedve.

- Dehogyisnem! - mondtam én. - Te adtál neki egy... hát nem emlékszel... egy kis... egy olyan kis...

- Egy olyan kis festékdobozt, festegetni.

- Na látod! Pontosan emlékszel!

- De miért nem adtam neki oda mindjárt reggel?

- Mert egész nap el voltál foglalva az estély miatt, amit a tiszteletére rendeztél. Ott volt csokoládé és fagylalt és torta három gyertyával és Füles neve a tortán, piros cukorból kikanyarítva és...

- Igen, most már emlékszem - mondta Róbert Gida.

Hetedik fejezet,

amelyben Kanga és Zsebibaba megjelennek az Erdőben, később Malacka megfürdik

Nem nagyon tudta senki, honnan jöttek, egyszer csak itt voltak az Erdőben. Kanga és Zsebibaba. Mikor Micimackó megkérdezte Róbert Gidát: - Hát ezeket mi szél hozta? - Róbert Gida azt felelte: - Nagyon rendes cél; te már tudod, mire célzok, Micimackó. - És Micimackó, aki egyáltalán nem tudta, azt felelte:

- Vagy úgy! - Aztán kétszer bólintott, értelmesen hozzátette: - No persze: a rendes cél! - Aztán gyorsan elfutott Malackához, megtudni, hogy ő mit fog szólni hozzá. Malacka házában ott találta Nyuszit. Így hát módjukban volt megbeszélni a nagy eseményt.

- Ami nem tetszik nekem a dologban - mondta Nyuszi -, kérlek szépen, tudod, úgy értem, hogy itt vagyunk mi: Micimackó, Malacka meg én... és akkor egyszerre...

- És Füles - mondta Micimackó

- Persze, Füles... És akkor egyszerre csak...

- És Bagoly - mondta Füles.

- És Bagoly... És akkor egyszerre...

- És Füles! - vakkantott Micimackó diadallal. - El is felejtettem Fülest.

- Ugye, látod? - mondta Nyuszi gondolkodva, aztán óvatosan: - Mind, mind, akik itt vagyunk, és akkor egyszerre csak arra ébredünk egy reggel, hogy mi történik? Az történik, hogy itt tekereg közöttünk EGY NAGY, ERŐS ÁLLAT. Egy nagy, erős állat, akinek a hírét se hallottuk eddig. Valaki, aki - bocsánat! - de kissé különös fogalmakat hordoz a családi életről... Ugyanis az egész családját zsebre rakja, és a zsebében hordja, és azonkívül a fogalmat is hordozza. Most gondold el, ha én is zsebre vágnám a családomat, hány zsebre volna szükségem!

- Tizenhatra - mondta Malacka.

- Mondjuk csak, tizenhét - mondta Nyuszi jelentősen. - És vedd hozzá

a zsebkendőmet, az tizennyolc. Tizennyolc zseb egy ruhában!

Ezután nagy és gondolatterhes csend következett. Különösen Malacka ráncolta nagyon a homlokát, s végre kibökte:

- Nekem csak tizenöt jön ki!

- Micsoda? - kérdezte Nyuszi. - Tizenöt micsoda?

- Tizenöt családod van?

- Hát én mit mondtam?

Micimackó az orrát dörgölte. Bizonytalanul megjegyezte, hogy Nyuszi a gyermekeinek számáról beszélt.

- Én? - kérdezte Nyuszi csodálkozva és szintén bizonytalanul.

- Igenis, azt mondtad...

- Hagyjuk ezt, Mackó - vágott közbe Malacka türelmetlenül. - Arról van szó, milyen magatartásra kényszerít bennünket Kanga váratlan megjelenése.

- Arról bizony - mondta Mackó.

- Szerintem - mondta Nyuszi - a legcélravezetőbb az volna, ha ellopnánk tőle Zsebibabát, és amikor Kanga azt kérdezné, hol van Zsebibaba, mi egyszerűen azt felelnénk: „Ühüm." Vagy: „Ehe." Esetleg...

- Ehe - mondta Micimackó, gyakorolva a szót. - Ehe, ehe. Tudod mit? Esetleg akkor is mondhatnánk, hogy ehe, ha nem loptuk el Zsebibabát.

- Micimackó - mondta Nyuszi szívélyesen -, te tökéletesen hülye vagy.

- Tudom - mondta Micimackó gyorsan és szerényen, de még hozzátette: - Kicsit meg vagyok hűlve.

- Azt mondjuk, „ehe", amiről Kanga tudni fogja, hogy mi ismerjük Zsebibaba tartózkodási helyét. „Ehe" azt jelenti: megmondjuk neked, hol van Zsebibaba, ha megígéred, hogy elhagyjátok az erdőt, és soha nem tértek vissza.

- Kérlek, ne kotyogjatok közbe, amíg gondolkodom.

Mackó a sarokba ment, és gyakorolta az „ehe" szót. Néha már úgy tetszett neki, hogy a szó valóban azt jelenti, amit Nyuszi mondott, de néha úgy érezte, egyáltalában nem jelenti azt.

„Gyakorlat dolga az egész - gondolta. - Majd Kanga is gyakorolni

fogja, hogy megértse."

- Egy dologról van szó - jegyezte meg Malacka, orrát mozgatva. - Beszéltem Róbert Gidával, ő azt mondta, hogy Kangát általában a Szenvedélyes és Tüzes Állatok közé sorolják. Én nem félek a Szenvedélyes Állatoktól általában - de köztudomású, hogy ő egyike a legszenvedélyesebbeknek, és feltehető, hogy ha kicsikéjétől megfosztják, olyan szenvedélyessé válhat, amilyen két Szenvedélyes Állat együttvéve. Amely esetben az „ehe" kifejezés talán nem a legmegfelelőbb.

- Malacka - mondta Nyuszi, és ceruzát vett elő, meg is nyalta a végét -, nem vagy nagy lángész.

- Nem könnyű dolog a halálmegvető bátorság - mondta Malacka szipákolva -, amikor az ember egy EGÉSZEN KICSIKE ÁLLAT.

Nyuszi, aki közben szorgalmasan jegyzett a noteszébe, felnézett, és így szólt:

- Éppen azért, mert kicsi állatok vagyunk, fogjuk magunkat hasznossá tenni ebben a kalandban.

Malacka olyan izgatott lett a gondolatra, hogy ő hasznossá teszi magát, hogy egész elfelejtett félni, és amikor Nyuszi fejtegetni kezdte, hogy Kanga csak a téli hónapokban szokott szenvedélyes lenni, egyébként pedig nagyon nyájas és szelíd, alig tudott veszteg maradni, annyira igyekezett már hasznossá tenni magát.

- És velem mi lesz? - kérdezte Micimackó szomorúan. - Nekem senki se veszi hasznomat?

- Ne törődj vele, Micimackó - vigasztalta Malacka -, majd legközelebb.

- Micimackó nélkül - mondta Nyuszi ünnepélyesen és ceruzáját hegyezve - az egész kaland lehetetlenné válik.

- Úgy? - mondta Malacka, iparkodva, hogy elkedvetlenedését ne vegyék észre.

De Mackó a sarokba ment, és ott többször büszkén ismételte: „Nélkülem lehetetlen! Ilyen Mackó vagyok én!"

- Ide figyeljetek! - mondta Nyuszi, befejezve az írást, és Mackó és Malacka még a száját is kitátotta, úgy figyelt. És Nyuszi felolvasta, amint következik:

ZSEBIBABA ELFOGATÁSÁNAK ÁLTALÁNOS TERVRAJZA

1. *Általános megjegyzések*. Kanga gyorsabban fut mindnyájunknál, még

nálam is.

2. *További általános megjegyzések*. Kanga nem veszi le a szemét Zsebibabáról, kivéve, amikor a zsebében tartja, és rágombolja a hajtóját.

3. *Ennélfogva*. Ha el akarjuk rabolni Zsebibabát, nagy svungot kell venni, mivel Kanga gyorsabban fut nálunk, még nálam is. (Lásd 1. pontot.)

4. *Egy ötlet*. Ha Zsebibaba kiugrott Kanga zsebéből, Malacka beugorhat, és Kanga nem veszi észre a cserét. Mivel Malacka SZINTÉN NAGYON KICSINY ÁLLAT.

5. *Akkora, mint Zsebibaba*.

6. De ehhez szükséges, hogy Kanga másfelé nézzen, s így ne vegye észre, amint Malacka beugrik a zsebébe.

7. Lásd második pontot.

8. *További ötlet*, illetve nyolclet, mert nyolcadik pont. De ha Micimackó izgatottan és nagy lendülettel beszél hozzá, akkor esetleg arrafelé néz, és nem vesz észre semmit.

9. Mire én elszaladok Zsebibabával.

10. *Gyorsan*.

11. *És Kanga csak később eszmélne rá a cserére*.

Mindezt Nyuszi nagyon büszkén olvasta fel, s miután befejezte, percekig csend volt. Akkor Malacka, aki közben többször kinyitotta és becsukta a száját, hirtelen kibökte:

- És azután?

- Hogyhogy azután?

- És ha Kanga felfedezte a cserét?

- Akkor mind azt mondjuk: „Ehe”.

- Mind a hárman?

- Igen, mind a hárman. Mi az, ami nem tetszik, Malacka?

- Semmi - mondta Malacka. - Feltéve, ha sikerül egyszerre mondani. Nem azért - tette hozzá gyorsan -, és magam külön is mondanám, hogy „ehe”. De az távolról sem volna olyan hatásos. Mellékesen kérdem csak, egész biztosak vagytok benne, amit a téli hónapokról

mondtatok?

- Miféle téli hónapokról?

- Hát izé... hogy ő csak a téli hónapokban olyan szenvedélyes...

- Hogyne, egész biztos. Nos, Mackó? Tudod, mit kell tenned?

- Nem - mondta Micimackó. - Még nem. Hát mit?

- Csak azt, hogy beszélned kell Kangához, nagyon élénken és érdekesen, hogy ne vegyen észre semmit.

- És miről beszéljek?

- Amiről akarsz.

- Nem lehetne ez valami versecske vagy efféle?

- De igen - mondta Nyuszi. - Remek. Már indulhatunk is.

És már indultak is felkeresni Kangát.

Kanga és Zsebibaba kellemes délutánt töltöttek az erdő egy homokos tisztásán. Zsebibaba apró ugrásokat gyakorolt a homokban, néha belepottyant az ürgegödrökbe, gyorsan kimászott belőlük, és Kanga körülötte sürgölődött és biztatta: - No még egy ugrást, drágám, aztán szépen hazamegyünk.

Ebben a pillanatban érkezett oda Micimackó.

- Jó estét, Kanga!

- Jó estét, Mackó!

- Ide nézz, hogy ugrálok - selypegett Zsebibaba, és azzal belepottyant egy gödörbe.

- Szervusz, Zsebibaba!

- Éppen indultunk haza - magyarázta Kanga. - Jó estét, Nyuszi! Jó estét, Malacka!

Malacka és Nyuszi, akik a másik oldalról közeledtek, udvariasan viszonozták a köszönést, és Zsebibaba őket is megkérte, bámulják meg a tudományát. Megálltak, és udvariasan figyeltek.

És Kanga is figyelt...

- Igaz csak, Kanga - mondta Micimackó, miután Nyuszi már harmadszor hunyorított feléje -, már régen meg akartalak kérdezni, mi a véleményed a költészetről.

- Nem túlságosan érdekel- mondta Kanga.

- Ó! - mondta Micimackó.

- Zsebibaba, drága, ugorj még egyet, aztán menjünk már haza.

Rövid szünet volt, miközben Zsebibaba belepottyant a gödörbe.

- Kezdd el már! - súgta Nyuszi Micimackónak, szája elé tartva a lábát.

- Ha már a költészetről van szó - folytatta Micimackó torkát köszörülve -, egy elég csinos költeményt költöttem idejövet. Így megy... várjunk csak...

- Nem fontos - vigasztalta Kanga. - Majd máskor. Na, Zsebibaba, drágám, most aztán...

- Tetszeni fog neked - mondta Nyuszi.

- Imádni fogod - mondta Malacka.

- De nagyon kell figyelned - mondta Nyuszi.

- Minden szó fontos - mondta Malacka.

- Értem - mondta Kanga, de folyton Zsebibabára figyelt.

- Na halljuk, Micimackó, hogy megy! - biztatta Nyuszi.

Micimackó köhögött és rákezdte:

EGY CSEKÉLYÉRTELMŰ MEDVEBOCS VERSELMÉNYE

Hétfőn, mikor a hőség rekkenő,
eszembe ötlik egy Bökkenő:
hogy kicsoda a micsoda,
s hogy mikor és hová az akkor és oda.

Kedden, ha hull a hó, és fúj a szél,
egy hang odafent sürgetve beszél:
míg meg nem mondod, addig havazok,
hogy azok-e ezek, vagy ezek-e azok.

Szerdán kék bolton a nap hunyorog,
tűnődni ráérek, nincs semmi dolog.
Ki kell találnom jövő hét keddig,
hogy mennyi és meddig az ennyi és eddig.

Csütörtök reggel megint itt a hideg,
zúzmaraingben a bozót didereg.
Ilyenkor érzed, mi mélyen igaz,

hogy az meg ez meg ez meg az.

Pénteken...

- Na és aztán? - kérdezte Kanga, egyáltalán nem várva meg, hogy mi történt pénteken. - No még egy ugrás, Zsebibaba, drágám, aztán igazán mennünk kell már - tette hozzá.

Nyuszi gyorsan oldalba bökte Micimackót.

- Ha már költészetről beszélünk - mondta Micimackó gyorsan -, megfigyelted már ezt a nagy fát itt jobbra?

- Merre? - mondta Kanga szórakozottan. - Zsebibaba, kérlek...

- Erre jobbra - mondta Micimackó Kanga háta mögé mutatva.

- Nem - mondta Kanga. - Ez az utolsó ugrás, na ugorj, Zsebibaba, és máris indulunk.

- Meg kell nézned ezt a fát - mondta Nyuszi.

- Várj csak, Zsebibaba, majd fölemellek. - És gyöngéden felemelte Zsebibabát.

- Valami madarat látok a tetején - mondta Micimackó. - Vagy mégis potyka lenne?

- Az lehetetlen, hogy innen látni lehessen - mondta Nyuszi.

- Hacsak nem potyka.

- Szerintem madár - mondta Malacka.

- Szerintem is - mondta Nyuszi.

- Rigó vagy vörösbegy - mondta Micimackó.

- Ez a nagy kérdés - mondta Nyuszi. - Hogy rigó vagy vörösbegy.

És ekkor Kanga végre hátrafordult.

És abban a pillanatban, ahogy el volt fordulva, Nyuszi hangosan azt mondta:

- Ugorj be, Zsebibaba! - De Zsebibaba helyett Malacka ugrott be a Kanga zsebébe.

És Nyuszi már iszkolt is gyorsan, mellső lábai közt Zsebibabával.

- Hova szaladsz, Nyuszi? - kérdezte Kanga, ahogy visszafordult. - Jól ülsz, Zsebibaba, kedves?

Malacka egész vékony Zsebibaba-hangon nyafogott elő Kanga zsebéből.

- Nyuszinak sürgős dolga van - mondta Micimackó. - Biztosan eszébe jutott...

- És Malacka?

- Malackának is eszébe jutott valami.

- Hát nekem mennem kell - mondta Kanga. - Jó éjszakát, Micimackó. - És három nagy ugrással már el is tűnt szem elől.

Micimackó utánabámult.

„Bár én is tudnék ekkorát ugrani! - gondolta irigyen. - Az egyik tud, a másik meg nem. Ez már így van."

Voltak pillanatok, amikor Malacka azt kívánta, bár ne tudna Kanga. Hosszú sétái közben, amint hazafelé ballagott az erdőben, arra is gondolt, bár kismadár lehetne; de most, ahogy ott zötyögött Kanga zsebében, egészen másképp látta a dolgokat:

HA EZ A REPÜLÉS, EGY ÉLETRE
A MAGAM RÉSZÉRŐL LEMONDOK RÓLA.

Amikor felfelé repültek, azt is hozzátette: „Hű". S amikor lefelé szálltak: „Bumm!"

„Hűű-bumm, hűű-bumm!"

Ezt a két szót váltogatta, amíg meg nem érkeztek Kanga kunyhójába.

Természetesen, alighogy Kanga kigombolta a zsebét, észrevette, mi történt. Egy pillanatra maga is azt hitte, hogy meg van ijedve, de aztán rájött, hogy még sincsen.

Mert hiszen bizonyos volt benne, hogy Róbert Gida soha nem fogja eltűrni, hogy Zsebibabának akár a haja szála is meggörbüljön. Aztán azt mondta magában: „Ha ők ugratni akarnak, majd én visszaugratom őket. Meglátjuk, melyikünk ugrik jobban."

- Zsebibaba, drága - mondta ártatlan képpel Malackának -, ideje lefeküdni.

- Ehe - mondta Malacka, már amennyire beszélni tudott szörnyű utazásának utóhatása alatt. De nem valami jól sikerült „ehe" volt ez, és Kanga nem látszott felfogni, miről van szó.

- De előbb megfürdünk - mondta Kanga kedvesen.

- Ehe - ismételte Malacka, és aggodalmasan pislogott körül. Elszörnyedve eszmélt rá, hogy Nyuszi és Mackó eltűntek. Nyuszi ugyanis a saját kunyhójában játszott Zsebibabával, miközben egyre jobban megszerette, és Micimackó, aki fejébe vette, hogy Kangává képezi ki magát, nagyokat ugrált a homokban.

- Nem vagyok egészen bizonyos benne - mondta Kanga elgondolkodva -, hogy vajon alukálás előtt nem tenne-e jót egy frissítő kis hideg fürdőcske. Ugye, jót tenne, Zsebibaba, kedves?

Malacka, aki sose volt nagyon tüzes a fürdés irányában, méltatlankodva összeborzongott, és amilyen határozottan csak tudott, tiltakozni kezdett:

- Kérem szépen, Kanga, beszéljünk egymással őszintén.

- Ó, te csacsi kis Zsebibaba - mondta Kanga, és máris ment a dézsához.

- Én nem vagyok Zsebibaba - mondta Malacka hangosan. - Én Malacka vagyok.

- Jó, jó, kedves - mondta Kanga csitítva. - Persze hogy Malacka vagy. Még a hangját is utánzod. Te egy kis Malacka vagy - folytatta, és közben az almáriumból egy nagy sárga szappant vett elő. - Pancsikálni fogunk - biztatta Malackát.

- Hát nem látja? - üvöltött Malacka. - Hová tette a szemét? Nézzen rám!

- Nézlek, nézlek, Zsebibaba, kedves - mondta Kanga, de aztán szigorúbban rászólt: - Zsebibaba, már tegnap mondtam neked, hogy szokj le erről a fintorgásról. Ha sokat utánzod Malackát, majd úgy marad az arcod, és azután képzeld el, milyen csúnya leszel. Most pedig uzsgyi a jó kis vizecskébe, ne mondjam kétszer!

- Huh, huh - prüszkölt Malacka. - Eressz el! Én Malacka vagyok!

- Csukd be a szád, Zsebibaba, mert bemegy a szappan! - intette Kanga. - No mit mondtam, ugye látod?

- Szá-szá-szándékosan tömted tele! - fuldokolt Malacka, és köpködött. De a következő percben már a szájában volt a szúrós kendő.

- Jó, jó, kedves, ne karattyolj! - mondta Kanga, és a következő percben a földre került Malacka, ahol Kanga erélyesen tovább dörzsölte.

- Most pedig - mondta Kanga - bekapjuk a jó kis orvosságot, aztán mars alukázni!

- Mi-mi-micsoda orvosságot? - rémüldözött Malacka.

- Amitől nagy, és erős leszel, drágám. Csak nem akarsz olyan kicsike és nyiszlett maradni, mint egy Malacka, ugye? Nahát akkor!...

Ebben a pillanatban kopogtak az ajtón.

- Szabad! - mondta Kanga, és Róbert Gida belépett.

- Róbert Gida! Róbert Gida! - kiáltott Malacka. - Mondd meg Kangának, ki vagyok én. Kanga nem akarja elhinni, hogy Malacka vagyok! Azt mondja, hogy Zsebibaba vagyok! Hát *az* vagyok én?

Róbert Gida figyelmesen végignézte, aztán fejét csóválta.

- Nem lehetsz Zsebibaba, mert hiszen éppen most láttam Zsebibabát Nyuszi házában.

- No de ilyet! - mondta Kanga, tettetve magát. - Hogy én ekkorát tévedhettem!

- Ugye mondtam - méltatlankodott Malacka. - Mondtam, hogy Malacka vagyok!

Róbert Gida csak a fejét csóválta.

- Azt nem - mondta. - Én Malackát jól ismerem; annak *egész* más a színe!

Malacka már éppen magyarázni kezdte, hogy ez csak azért van, mert megfürdették, de aztán arra gondolt, hogy ezt mégse fogja mondani, és amikor kinyitotta a száját, hogy valami mást mondjon, Kanga gyorsan beletöltött egy kanál orvosságot, aztán hátba vágta, és biztosította róla, hogy az orvosságnak nagyon kellemes íze van, csak meg kell szokni.

- Tudtam, hogy nem Malacka - mondta Kanga. - De vajon kicsoda lehet akkor?

- Lehet, hogy Micimackónak valamelyik rokona - gondolkodott Róbert Gida. - Talán az unokaöccse vagy a nagybátyja?

Kanga ezt lehetségesnek tartotta, és megjegyezte, hogy ilyenformán valami nevet kellene adni neki.

- Úgy gondolnám, Póruljárt Péter volna a legmegfelelőbb név.

- Nem bánom - mondta Róbert Gida.

S éppen amikor ebben megegyeztek, Póruljárt Péter kiugrott Kanga karmai közül: nagy örömére észrevette, hogy Róbert Gida nyitva felejtette az ajtót. Soha életében nem iszkolt még Póruljárt Péter-

Malacka olyan sebesen, mint ahogy most. De amikor már közel járt a kunyhójához, meggondolta magát, az út hátralevő részén néhányszor meghempergett a pocsolyában, hogy visszaadja az ő régi, kényelmes és kellemes színét...

Így hát Kanga és Zsebibaba az erdőben maradtak. És Zsebibaba minden kedden meglátogatta Nyuszit, akivel nagyon összebarátkoztak, és ugyanakkor Kanga meglátogatta Micimackót, ugrálni tanította, és ugyanakkor Malacka Róbert Gidával töltötte a délutánt. És mind az öten egy időre megint boldogok és elégedettek voltak.

Nyolcadik fejezet,

amelyben Róbert Gida expedíció élén felfedezi az Északi-sarkot

Egy szép napon Micimackó feltalpalt az erdő szélére, meggyőződni róla, hogy Róbert Gida barátját érdeklik-e még egyáltalán a Mackók. Reggelizés közben (reggelije egyszerű lépes mézből állott, amelyre lekvár volt kenve, utóbbi elég vastagon) új verset költött. A vers így kezdődött:

Daloljatok a kedvemér',
csak ennyi, mit egy medve kér.

Mire ennyire jutott, megvakarta a kobakját, s azt gondolta, hogy ez kezdetnek nem rossz - de mi legyen a folytatása? Énekelni próbálta, de nem stimmelt. Arra gondolt, hogy talán gyorsan elénekli az első sorokat, arról eszébe jut a harmadik és a többi. Ez sikerült is a következő módon:

Daloljatok a kedvemér',
csak ennyi, mit egy medve kér.
Mit érdekel engem, hidegem lesz vagy melegem,
csak a mézből, a mézből legyen sokam és elegem.
Nem érdekel a naptár képe,
sokkal inkább a kaptár népe.
Jeget hoz vagy esőt vagy dért és harmatot,
minden adagból nekem juttassatok egy harmadot.
S daloljatok a kedvemér',
csak ennyi, mit egy medve kér.

Annyira meg volt elégedve ezzel a versikével, hogy végigdúdolta vele az utat. Már-már aggódni kezdett, hogy az utolsó sorok hatása alatt képes volna visszafordulni azért a „harmadért", azért ezt a részt csak hümmögve mondta a kísértés ellen.

Róbert Gida a háza előtt ült, nagyban erőlködve, hogy vízhatlan halinacsizmáját felhúzza. Meglátva a halinacsizmát, Micimackó mindjárt tudta, hogy nagyobb szabású Kaland készül, éppen ezért mancsa belső lapjával letörölte a mézet orra hegyéről, és kihúzta magát, hogy készen álljon, bármi történjék.

- Jó reggelt, Róbert Gida! - kiáltotta harsányan és harciasan.

- Szervusz, Micimackó! Nem megy fel a csizma.

- Kellemetlen - mondta Micimackó.

- Nem támasztanád a hátad a hátamnak? Ugyanis folyton hanyatt bukom a nagy erőlködéstől.

Micimackó leült, nekifeszítette lábát egy buckának, hátát Róbert Gidának, és Róbert Gida néhány erőteljes rántással végre sikeresen felhúzta a csizmát.

- Ebben maradunk - jegyezte meg Micimackó. - Most mi lesz?

- Most az lesz, hogy felfedező utat szervezünk - mondta Róbert Gida, miközben felállt, leporolta magát, s köszönetet biccentett.

- Tejfelezőt? - kapta el a szót Micimackó mohón. - Amennyire emlékszem, még soha nem vettem részt tejfelezésben.

- „Felfedezőt" mondtam, ostoba kis medvém. F-et mondtam, nem T-t.

- Aha! - bólintott Mackó. - Értem. - De nem mondott igent.

- Felfedezzük az Északi-sarkot.

- Nagyszerű! - vigyorgott Mackó. - Régi tervem! Izé - mi az, hogy Északi-sark?

- Északi-sark? Na hallod, azt se tudod? Hát az a dolog, amit fel szoktak fedezni - tette hozzá Róbert Gida gyorsan és könnyedén, maga se lévén egészen biztos a dolgában.

- Értem! - mondta Micimackó. - És a medvék erre alkalmasak?

- Hogyne! És Nyuszi és Kanga és mindannyian. Nahát, ezt kell érteni felfedezés alatt. Okosabban is tennéd, ha fellármáznád a társaságot, míg én rendbe szedem a puskámat. Élelmezést is viszünk magunkkal.

- Micsodát?

- Amit enni lehet.

- Természetesen - mondta Mackó, mert ezt értette. - Csak azért kérdeztem, mert véletlenül úgy értettem, „élelmezést" mondtál. Már futok is! - És eltalpalt.

Nyuszi volt az első, akivel találkozott.

- Hé, Nyuszi! - kiáltotta. - Te vagy az?

- Tegyük fel, hogy nem - mondta Nyuszi. - Ez nagyon érdekes lenne.

- Üzenetem van számodra.

- Majd átadom magamnak.

- Elmegyünk mindannyian egy nagy tejfelező útra Róbert Gidával.

- És ha már elmegyünk, mi lesz? Mi az a tejfelezés?

- Valami csizmadolog, úgy sejtem.

- Aha.

- Igen. És valami sarkot fogunk felfedezni. Nem tudom, mifélét, és minek akarjuk felfedezni...

- Milyen ostoba vagy! Hát ha csizmadolog, akkor nyilván a csizma sarkáról van szó, azt fedezzük fel.

- Az lehet, látod. És viszünk magunkkal élel... izét, de ne ijedj meg, az ennivaló. Szaladok Malackáért, te meg kerítsd elő közben Kangát.

Faképnél hagyta Nyuszit, és Malackához talpalt.

Malacka a padlón ült, boldogan fújdogálta egy pitypang pihéit, és közben mondogatta a szokásos verset, hogy most vagy a nyáron vagy jövőre vagy sohase lesz meg az a dolog, amire gondolt. Éppen ott tartott, hogy sohase, és most azon törte a fejét, mire is gondolt, reménykedve, hogy az valami rossz dolog volt. Ekkor toppant be Mackó.

- Malacka - kiáltotta izgatottan már a küszöbről -, elmegyünk mindannyian tejfelezni, és elemózsiát is viszünk! Keresünk valamit.

- Mit? - mondta Malacka aggodalmasan.

- Valamit.

- De nem valami Szenvedélyeset?

- Ilyesmit nem emlegetett Róbert Gida. Azt mondta, nincs benne T, hanem F van benne.

- Az baj - mondta Malacka elkomolyodva. - Az „fogat" jelent, nagy, éles fogakat. De ha Róbert Gida vezet bennünket, nem félek.

Fél óra alatt együtt voltak mindannyian az Erdő szélén, és a Tejfelezés elindult. Elöl ment Róbert Gida Nyuszival, aztán Malacka és Micimackó - sorban utánuk Kanga, Zsebibabával a zsebében, majd Bagoly, utóbb Füles. A menetet Nyuszi rokonsága és üzletfelei

rekesztették be.

- Én nem szóltam nekik - vonogatta a vállát Nyuszi. - Maguktól jöttek. Mindig ezt csinálják velem. Egyébként hadd meneteljenek a végén, Füles után.

- Ami engem illet - mondta Füles -, ezt nem tartom elintézhetőnek. Én nem akartam részt venni ebben a tejfe... izében, nekem Micimackó mondta, én csak azért vagyok itt, hogy engedelmeskedjek. Mindenesetre itt vagyok, és ha már a végére kerültem ennek a tejfe... vagyis, amiről szó van... akkor maradjak csak a végén. Csak annyit óhajtok ehhez hozzátenni, hogy engem kissé feszélyeznek Nyuszi rokonsága és üzletfelei, mert ha ezek egy folyton itt zümmögnek és zúgnak a fülem körül - akkor ez nem tejfe... akkor ez egy Zenebona. Csak ezt óhajtottam megjegyezni. Nincs mit. Bocsánat.

- Tudom, mit akar Füles - mondta Bagoly. - Az én véleményem...

- Senkinek a véleményére nem vagyok kíváncsi - mondta Füles. - Én nem kérdeztem senkit, én állítottam valamit. Mehetünk az Északi-sarkra, vagy játszhatunk leguggolást egy hangyaboly kellős közepén. Nekem mindegy.

A sereg élén valaki elkiabálta magát.

- Indulás! - vezényelt Róbert Gida.

- Indulás! - kiáltotta Mackó és Malacka.

- Indulás! - huhogta Bagoly.

- Indulás! - mondta Nyuszi. - Én is indulok. - És felsorakozott a menet élére, Róbert Gida mellé.

- Ahogy tetszik - jegyezte meg Füles. - Ha indulás, legyen indulás. Csak engem ne gyalázzon senki, ha esni talál.

Így tehát útnak eredtek felfedezni az Északi-sarkot. Ahogy így mendegélnek, az egész társaság élénken csacsogott erről-arról, kivéve Micimackót, aki persze megint csak verset fabrikált.

- Hallgasd meg az első strófáját - mondta Malackának, mikor elkészült.

- Micsodának az első micsodáját?

- A versemnek.

- Miféle versnek?

- Ennek.

- Melyiknek?

- Ha idefülelsz, meghallod.

- És ha nem?

Mackó erre már nem tudott felelni, inkább rákezdte, hogy aszongya:

Indulnak a hős sarkfelfedezők,
Bagoly és Nyuszi, Malacka meg én.
Messze maradnak el a régi mezők.
Bagoly és Nyuszi, Malacka meg én.
Micimackónak ez lesz a hősi nagy útja,
s velünk tart Nyuszi egész pereputtya.
Kár, hogy mi a Sark, azt senki se tudja,
Bagoly, se Nyuszi, se Malacka, se én.

- Csönd! - szólt hátra Róbert Gida. - Veszélyes Helyzetben vagyunk.

- Csönd! - szólt hátra Mackó Malackának.

- Csönd! - mondta Malacka Kangának.

- Csönd! - mondta Kanga Bagolynak, és még Zsebibaba is, Kanga zsebében, ismételte néhányszor, halkan és udvariasan, hogy ne hallja senki: „Csönd! Csönd! Csönd!”

- Csönd! - huhogta Bagoly Fülesnek.

- *Csönd!* - ordított Füles rettenetes hangon Nyuszi pereputtyára, s ezek összevissza ismételgették: „Csönd!” - míg az utolsó is el nem makogta. S most végre az utolsó pereputty tudni vélte, mit jelent és mire való a Tejfelezés: nyilván azt jelenti, hogy mindenkinek azt kell mondani: „Csönd!” - és gyorsan bedugni a fejét valami bucka alá, ott maradni és lapulni napokig, míg a veszély elmúlt - aztán sebesen hazaszaladni. Egyébként Futrinka Feri volt a neve ennek az utolsó Nyuszi-rokonnak.

Elérték a patakot, ez a patak magas sziklapartok közt dörgött és bukdácsolt, és Róbert Gida rögtön átlátta, milyen Veszélyes.

- Ez a megfelelő hely - magyarázta. - Itt a Kelepce.

- Miféle Kelepcéről beszél? - suttogta Malacka Mackónak.

- No de Malacka - csóválta fejét Bagoly fölényesen és dorgálóan -, te nem tudod, mi az, hogy Kelepce?

- Kedves Bagoly - mondta Malacka nagyon komolyan és határozottan -, amit Mackónak súgtam, az merőben magántermészetű megjegyzés volt, és semmi szükség rá, hogy akárki...

- A Kelepce tulajdonképpen azonos a Meglepetéssel.

- Tudom én azt - kottyant bele Mackó. - A Kelepce sokszor meglepően jelentkezik.

- Ha például valaki váratlanul rád ugrik, az Kelepce - mondta Bagoly.

- Na látod, Mackó - mondta Malacka -, mondtam neked, ugye! Kelepce az ugyanaz, mint mikor valaki rád ugrik.

Mackó erre esküdözni kezdett, hogy ő ezt magától is nagyon jól tudta, mert egyszer egy nagy Kelepce ráugrott, amikor leesett a fáról, és összevissza szurkálta.

- De senki se beszél itt effélérőI - huhogta Bagoly kissé nyersen.

- Én igen - mondta Mackó.

Most óvatosan haladtak a patakon felfelé, egyik szikláról a másikra kapaszkodva, míg el nem értek egy fennsíkra, ahol a töltés kétfelé nyílt. A földnyelv két oldalán, a víz fölött füves tér volt, erre letelepedtek pihenni.

- Úgy gondolom - jegyezte meg Róbert Gida tűnődve -, a leghelyesebb, ha most mindjárt elfogyasztjuk élelmezésünket, legalább nem kell tovább cipelni.

- Hogy mit? - fülelt fel Micimackó.

- Az ennivalót - értette meg rögtön Malacka.

- Ez jó ötlet - bólintott Micimackó, és rögtön nekifogtak.

- Mindenkinek jutott? - kérdezte Róbert Gida teli szájjal.

- Csak nekem nem - mondta Füles. - Mint rendesen. - És borongva nézett körül, ahogy szokta. - Viszont remélem, legalább nem ültetek rá a tövisre.

- Attól tartok, én igen - ugrott fel Mackó, és visszanézett. - Hát persze! Benne ültem! Sejthettem volna!

- Köszönöm, Micimackó. Ha befejezted az ebédet - ugye, megengeded... - Odament, és legelni kezdte a tövist.

- Tudod - magyarázta, közben rágcsálva -, csak azért kérdeztem, mert nem tesz jót a tövisnek, ha ráül valaki. Kinyomja belőle a valódi zamatot. A jövőre nézve jegyezd meg ezt magadnak. Egy kis megfontolás, egy kis felebaráti előrelátás az egész - sok minden múlik ezen. Szót sem érdemel.

Ebéd után Róbert Gida odasúgott Nyuszinak, és Nyuszi azt felelte, hogyne, hogyne, hogyne, természetesen, és egy kicsit félrevonultak a folyópartra.

- Nem akarom, hogy a többiek hallják - mondta Róbert Gida.

- Természetesen - mondta Nyuszi jelentős pillantással.

- Nézd csak, Nyuszi... azt akarom kérdezni tőled, nem tudod véletlenül, hogy fest közelről egy olyan izé... Északi-sark... és egyáltalán... mi fán terem az ilyesmi.

Nyuszi a pofaszakállát cibálta.

- Északi-sark? Vagyis... úgy érted, hogy azt kérdezed tőlem...

- Tudtam, de elfelejtettem - vallotta be Róbert Gida nyíltan és elfogulatlanul.

- Én is tudtam, bizony isten - mondta Nyuszi -, furcsa véletlen, én is elfelejtettem. Úgy látszik, ugyanattól felejtettem el, mint te: attól, hogy tudtam.

- Gyanítom, hogy be van szúrva a földbe.

- Az valószínű. Ha egyszer olyan sark, ami egyáltalán be van szúrva, akkor csakis a földbe lehet beszúrva, mert az a legkönnyebb. Hová szúrták volna különben?

- Én is így gondolom.

- Az ám: de hol szúrták le?

- Azt majd kikutatjuk. Hiszen éppen arról van szó: fel kell fedezni, hová szúrták.

Visszamentek a többiekhez. Malacka a hátán feküdt, a boldogok álmát aludta. Zsebibaba arcát és mancsát mosta a patakban, Kanga büszkén dicsekedett a többieknek, hogy ez az első eset, és hogy íme, már magától mosakszik. Bagoly egy Érdekes Történetet mesélt Kangának; ilyen hosszú szavak voltak benne, mint Enciklopédia meg Rododendron, amikre Kanga még csak nem is figyelt.

- Nem vagyok én barátja ennek a sok mosakodásnak - dörmögött Füles. - Ez mind afféle modern firlefanc, ezzel a fül mögötti elmélettel... Nem gondolod, Micimackó?

- Én? - mondta Micimackó bizonytalanul. - Én azt gondolom...

Soha nem derült ki, mit gondolt, mert Zsebibaba felvisított, aztán loccsanást lehetett hallani és Kanga hangos jajveszékelését.

- Ez a vége a nagy mosakodásnak - jegyezte meg Füles.

- Zsebibaba a vízbe bukott! - kiabált Nyuszi, s Róbert Gidával egyetemben rohantak a segítségére.

- Nézzétek, hogy úszom! - visított Zsebibaba, miközben a vízesés elragadta, s bukfencezve zuhant a patak alsó folyásába.

- Nem érzed rosszul magad, drágám? - kérdezgette Kanga anyai aggodalommal.

- De igen! - mondta Zsebibaba. - És nézzétek, hogy ú... ú... - de már elragadta a következő vízesés.

Mindenki tevékenykedett a mentés érdekében. Malacka például, aki rögtön felébredt, fel és alá futkosott a parton, és szünet nélkül ezt kiabálta: - Nahát - de ilyet! Nahát - de ilyet!

Bagoly bőséges érvekkel magyarázta, hogy hasonló eseteiben a Váratlan és Időszaki Elmerüléseknek mennyire fontos a Fejnek Víz Fölött Tartása.

Kanga a földnyelven ugrált, s folyton kérdezgette:

- Hogy érzed magad, drágaságom? Nem fáj a fejecskéd vagy valamicskéd?

Amire Zsebibaba, ahogy egymás után merült ki a feje a következő zuhatag alján, mindig újra ezt felelte:

- Nézzétek, hogy úszom!

Füles egyszerűen megfordult, farkát a vízbe lógatta, s háttal a baleset színhelyéhez fordulva, egyre dörmögött:

- Ez mind a mértéktelen mosakodás gyümölcse. De kapaszkodj a farkomba, Zsebibaba, és nem lesz semmi baj!

Róbert Gida és Nyuszi pedig csak arra ügyeltek, hogy a mentés teljes rendben folyjon le.

- Ne félj, Zsebibaba, itt vagyok! - biztatta az áldozatot Róbert Gida.

- Zárjátok el a sekélyest valamivel! - kiabált Nyuszi.

És Micimackó már cselekedett is: szerencsére ő két zuhataggal lejjebb várta Zsebibabát, mancsai közt egy hosszú léccel. Kanga odaugrált, elkapta a léc túlsó végét, s így tartották a sekélyes fölött. Mikor Zsebibaba odaért, még egyszer elbugyborékolta:

- Nézzétek, hogy úszom! - Aztán megakadt a lécben, és kimászott.

- Láttátok, hogy úsztam? - dicsekedett még sokáig, köpködve magából a vizet, miközben Kanga szidta és dörgölte. - Mackó, láttad, hogy úsztam? Ezt nevezem úszásnak! Nyuszi, láttad, hogy mit csináltam? Úsztam! Hé, Malacka, Malacka, hol vagy? Láttad ezt az úszást, amit véghezvittem? Belepottyanok a vízbe - na mit gondolsz, mit csináltam erre? Hát úszni kezdtem! Úszni, bizony, ajhaj, mint a parancsolat! Róbert Gida, láttad, hogy úsz...

De Róbert Gida nem figyelt. Micimackót nézte elgondolkodva.

- Micimackó - mondta végre -, hol szedted ezt a lécet?

Micimackó, maga is csodálkozva, végignézte a lécet, amit még mindig a kezei közt szorongatott.

- Találtam - mondta. - Nézd, mekkora sarka van. Gondoltam, még szükségünk lehet rá. Felszedtem.

- Micimackó - mondta Róbert Gida ünnepélyesen -, expedíciónk elérte célját. Megtaláltad az Északi-sarkot.

- Ó! - mondta Micimackó.

Füles még mindig egy helyben állt, farkát a vízbe lógatva. Mind odamentek hozzá.

- Szóljatok Zsebibabának, hogy siessen - jegyezte meg. - Elázik a farkam. Nem akartam ezzel senkit terhelni, de meg kell említenem. Nem mintha panaszkodnék. De tényleg elázik.

- Itt vagyok! - visított Zsebibaba.

- Úgy, hát itt vagy?

- Láttad, hogy úsztam?

Füles kihúzta farkát a vízből, és lóbálni kezdte, hogy megszáradjon.

- Számítottam rá - mondta. - Megdermedt a farkam. Elaludt, nem is érzem, hogy *van*. Nem azért mondom. Nem vádolok senkit. De megdermedt.

- Ó, szegény jó Füles! - sajnálta Róbert Gida. - Majd én megszárítom! - És kivette zsebkendőjét, és ledörzsölte.

- Köszönöm, Róbert Gida. Te vagy az egyetlen az egész társaságban, aki, úgy látszik, ért valamit a szamárfarokhoz. A többiek... nem mondok semmit. Nem tehetnek róla, hogy nincs képzeletük. Az ő számukra ez a testrész nem jelent semmit... Azt hiszik, csak arra való, hogy lógjon!

- Ne törődj vele, Füles! Most jobb?

- Sokkal. Már érzem, hogy van... Már hozzám tartozik, tudod... Te megértesz engem, ugye?

- Hé, Füles! - mondta Mackó, közeledve a léccel.

- Köszönöm érdeklődésedet, Micimackó. Azt hiszem, ha minden jól megy, egy-két nap múlva már használhatom...

- Mit?

- Hát nem a farkam egészségi állapota iránt érdeklődtél?

- Nem is tudtam, hogy beteg volt.

- Megint tévedtem. Azt gondoltam, tudni szeretnéd, mi van vele, dermedt-e még, és hogy nem lehetnél-e valamiben a segítségemre.

- Nem, az nem én voltam. - Kicsit gondolkodott, aztán tanácstalanul hozzátette: - Talán valaki más.

- Jó, add át hálás köszönetemet az illetőnek, ha találkozol vele.

Micimackó aggodalmasan nézett Róbert Gidára.

- Mackó fedezte az Északi-sarkot - jelentette ki Róbert Gida. - Hát nem kedves tőle?

Mackó szerényen lesütötte a szemét.

- Ez az? - kérdezte Füles.

- Ez.

- És ezt kerestük?

- Ezt.

- Úgy! Na... fő, hogy nem esett az eső.

Beszúrták a léc egyik sarkát a földbe, és Róbert Gida táblát erősített rá, és a táblára ez volt írva:

ÉSZAKI-SARK
FELFEDEZVE MICIMACKÓ ÁLTAL
VAGYIS Ő TALÁLTA MEG

És így indultak hazafelé. S az a gyanúm, bár adataim nincsenek, hogy Zsebibaba meleg fürdőt kapott, mielőtt lefektették. Micimackó pedig egyenesen hazament, s nem sajnált magától egy kis szíverősítőt.

Kilencedik fejezet,

amelyben Malackát kiönti az árvíz

Esett és zuhogott, és megint esett, és megint zuhogott. Malacka megesküdött, hogy soha életében - pedig megvolt már három- vagy négyéves is - nem látott ennyi esőt egyszerre és egyfolytában. Nap mint nap, reggel, délben, este esett az eső. Mit tehet egyebet egy eső, nem igaz? Esik.

Keserves képpel nézett ki az ablakon. „Legalább Mackó vagy Róbert Gida házában ért volna utol az eső, volna társaságom, nem kuksolnék egyedül itthon, keseregve, hogy mikor lesz ennek vége!" Elképzelte, milyen elmésen társalognának Mackóval: „Láttál már ennyi esőt egy rakáson, Mackó?" - És Mackó azt mondaná: „*Rémes*, mi, Malacka?" - És ő azt mondaná: „Mi lehet Róbert Gidával?" - És mire Mackó: „Szegény öreg Nyuszit is biztos kiöntötte már a víz." Ilyeneket mondogatnának - és mindjárt könnyebben viseli el az ember, ha az árvíz kiönti, ha közben a szívét is kiöntheti valakinek.

Igazán elviselhetetlen volt. A keréknyomok zuhogó patakokká dagadtak, a patakok, amiket könnyedén gázolt át, folyókká, és a folyók, amiknek kövein olyan jól elszórakoztak, kiléptek ágyukból, s tengerré folytak szét, s Malacka már attól kezdett tartani, hogy neki is ki kell lépni ágyából.

- Ennek a fele se tréfa - mondogatta félhangosan -, hogy egy ilyen KEDVES KIS ÁLLATOT, mint én, egészen körülfogjon az özönvíz. Róbert Gida és Mackó legalább megmássza a fát, ha baj van, és Kanga átugrik a patakon, és Nyuszi elássa magát, és Bagoly elrepül, és Füles... Füles addig ordít, míg segítségére jönnek, és megmentik; csak én senyvedek itt, és nem segíthetek magamon.

Közben irgalmatlanul zuhogott az eső, és a víz napról napra magasabb lett néhány hüvelykkel. Már csaknem elérte az ablakot. És még mindig nem történt semmi.

„Itt van például Mackó - dohogott magában. - Mackónak alig van valami esze, mégse esik baja sohasem. Ostobaságokat csinál, s a végén minden jóra fordul. Vagy vegyük Bagolyt. Bagoly se az a valaki, akit

direkt lángésznek lehetne mondani, de ő sokat tud, nagyon művelt. Ő tudná, mit kell tenni olyankor, mikor a víz elnyeli az embert. Vagy Nyuszi. Olvasottsága neki is csekély, de mindig feltalálja magát, olyan eredeti ötletei vannak. Hát Kanga? Nem túl okos, igazán nem lehet mondani, viszont annyira féltené Zsebibabát, hogy ijedtében biztosan eszébe jutna valami okos dolog, még csak gondolkodnia se kellene. Na és végre Füles. Füles olyan szerencsétlen és nyomorult minden tekintetben, hogy az ő sorsán keveset változtatna ez a kínos helyzet. Most már csak azt szeretném tudni, Róbert Gida vajon mit tenne az én helyemben."

Elment az ablaktól, és száraz helyet keresve odvában, talált még egy ceruzát s egy darab papírt, ami nem ázott el, és egy üres palackot dugóval. A papír egyik oldalára ezt írta:

SEGÍTSÉG!
MALACKA (ÉN)

és a másik oldalára:

ÉN VAGYOK MALACKA, SEGÍTSÉG!

A papírt begyömöszölte a palackba, jól bedugaszolta, aztán amennyire csak tudott, kihajolt az ablakon, és - plötty! - jó messze elhajította a palackot. A palack pillanatra elmerült, de mindjárt felbukkant megint, és Malacka figyelte, hogy távolodik szép lassan, míg bele nem fájdult a szeme, s már nem tudta, az úszó palackot látja-e még, vagy valami letört faágat követ a tekintetével - aztán biztosan tudta már, hogy a palack eltűnt, s hogy most mindent megtett, amit megtehetett a menekülés érdekében.

„Mostantól kezdve - gondolta - másvalaki törheti már a fejét, hogy mi a teendő. Hinnem kell benne, hogy hamarosan történni fog valami, mert különben úszni volnék kénytelen, márpedig úszni nem tudok, tehát történnie kell valaminek. - Mélyen sóhajtott és hozzátette: - Bár itt volna Mackó - sokkal otthonosabban érezném magam."

Mikor esni kezdett, Mackó még aludt. Esett és zuhogott, és zuhogott és esett, és ő aludt és szunyókált és szunyókált és aludt. Fárasztó napja volt előző nap. Emlékszel rá, egyebek közt az Északi-sarkot is felfedezte - egy kicsit büszke is volt az esetre, titokban megkérdezte Róbert Gidát, nem tud-e még néhány ilyen sarkot valahol, amit egy Csekélyértelmű Medvebocs felfedezhetne.

- Volna még a Déli-sark - mondta Róbert Gida -, aztán... izé... még a Keleti-sarok meg a Nyugati-sarok; bár az utóbbi kettőről az emberek, megfigyelésem szerint, nem szívesen beszélnek.

Mackó nagyon megörült ennek, s már arról képzelődött, hogy legközelebb a Keleti-sarkot fogja felfedezni. De Róbert Gidának más tervei voltak Kangával, s így Mackó maga indult el a Keleti-sarok felfedezésére. Hogy sikerült-e neki vagy se, azt bizony elfelejtettem: de úgy elfáradt, mire hazakerült, hogy vacsora közben, alig háromnegyed órai falatozás után ülve elaludt a székben, és csak aludt és aludt és aludt...

Álmot is látott. Ott járt a Keleti-sarkon, és a Keleti-sarkon nagy hideg volt, tele hóval és jéggel. Talált egy méhkast, ahol meghúzhatta magát, de a lábainak már nem volt hely a kasban, azokat kénytelen volt kilógatni, és jöttek a Vad Menyétek, a Keleti-sarok bennszülöttei, és cibálni kezdték a bundáját, mert a bundájából akartak fészket rakni a kicsinyeiknek. De minél tovább tépdesték a bundáját, annál jobban fázott a lába, s egyszerre csak felébredt, azt mondta: „Brr...” S ekkor látta csak, hogy még mindig a karosszékben ül, és a lábai belelógnak a vízbe, és a szobájában térdig ér a víz.

Az ajtóhoz kocogott és kinézett.

- Ennek a fele se tréfa - mondta elhűlve -, menekülnöm kell...

Előkereste a legnagyobb mézescsuprot, hóna alá vette, és felkapaszkodott vele a fa legmagasabb ágára, aztán megint lemászott egy másik csuporért... s mikor így egyenként valamennyi csuprot sikerült megmentenie, odaült közibük a vastag faágra, és ott ült és lóbálta a lábát tíz mézescsupor biztató társaságában...

Két nappal később még mindig ott ült, lóbálta a lábát négy mézescsupor kellemes társaságában...

Három nappal később még mindig ott ült, és lóbálta a lábát egy mézescsupor aggasztó társaságában...

És négy nappal később még mindig ott ült...

És az ötödik napon meglátta Malacka palackját, amint feléje bukdácsol az özönvíz hátán, s egyetlen kiáltás szakadt ki belőle:

- Méz! - S erre halálmegvető bátorsággal a vízbe vetette magát, megragadta a palackot, és kievickélt vele, és felkapaszkodott megint az ágra.

- Teringette! - mondta, ahogy kihúzta belőle a dugót. - Ebben semmi sincs, csak egy darab rongyos papír. Vajon mit keres benne?

Kikaparta belőle, és forgatni kezdte.

„Üzenet - mondta magában -, és egy »M« betű is van benne, ez azt

jelenti: *Mackó*, tehát az üzenet nekem szól! Bizonyosan nagyon fontos üzenet, meg kell találnom Róbert Gidát vagy Bagolyt vagy Malackát, ezek mind nagyon okosak, és tudnak olvasni, és majd ők megmondják nekem, mi van az üzenetben. Csak az a baj, hogy nem tudok úszni."

Ekkor ötlete támadt, s véleményem szerint ez az ötlet nagyon ügyes ötlet volt egy Csekélyértelmű Medvebocshoz képest. Így szólt:

„Ha a palack is tud úszni, akkor a csupor is tud úszni, és ha a csupor tud úszni, akkor én ráülhetek az egyik csuporra, és én is tudok úszni. Az a fő, hogy elég nagy legyen a csupor."

Előkereste a legnagyobb csuprot, és jól bedugaszolta.

„Mivel azonban ez a csupor most csónak, a csuprot, illetve a csónakot ezennel elnevezem *Úszó Medvé*nek."

E szavakkal behajította a csuprot a vízbe, és maga is utánavetette magát.

Egy darabig Mackó és az *Úszó Medve* nem tudtak megegyezni azt a kérdést illetően, hogy melyikük legyen felül, és melyikük alul, de néhány helyzetváltoztatási kísérlet után mégis úgy állapodtak meg, hogy alul legyen inkább az *Úszó Medve*, s így Mackó diadalmasan fölülkerült, s erélyesen pacskolni és evezni kezdett mind a négy lábával.

Róbert Gida, mint említettem, az Erdő szélén lakott. S bár folyton esett és zuhogott, és zuhogott és esett, a víz mégsem ért el az ő kunyhójáig. És egész mulatságos látvány volt az elöntött völgy, körös-körül csupa víz és víz, de hogy az eső csak nem akart elállni, ezt is megunta, s többnyire házon belül tartózkodott, s ráért gondolkodni mindenféléről, ami eszébe jutott. Minden reggel kimerészkedett azért esernyője védelme alatt, fácskát szúrt a földbe, megjelölni a víz magasságát, s a következő reggel meg újra eltűnt a fácska; ekkor újabb fácskával jelölte meg a víz emelkedését, s azt vette észre, hogy minden reggel kevesebbet kell mennie, míg a víz széléig ér - a víz emelkedett és növekedett. Az ötödik napon már a küszöbe elé ért a víz, s körös-körül kerítette a kunyhóját, és életében először találta magát valóságos szigeten. Ettől nagyon fellelkesült.

Ezen a napon történt, hogy Bagoly repülve és keringve megjelent a háza fölött, és huhogva megkérdezte Róbert Gida barátját:

- Hogy vagy mindig, Róbert Gida?

- Mit szólsz, Bagoly - kiáltotta Róbert Gida -, nem érdekes? Egyszerre csak szigetlakó lettem, mint Robinson.

- A meteorológiai viszonyok nem kedvezőek az utóbbi évszakban - mondta Bagoly.

- A micsodák?

- Ugyanis esik az eső - magyarázta Bagoly gyengébbek kedvéért.

- Igen - mondta Róbert Gida. - Esik.

- A tengerszín bizonyos előzménytelen magasságot színvonalazott függőleges irányban.

- Kicsoda? - kérdezte Róbert Gida.

- Úgy értem, sok a víz - magyarázta Bagoly atyai elnézéssel.

- Igen - mondta Gida -, éppen elég.

- Reméljük, a prognózis kedvezőbb kilátások kialakulására enged következtetni a közeljövőben, feltéve hogy...

- Nem láttad Mackót?

- Nem. A közeljövőben, feltéve hogy...

- Remélem, nem esett baja Mackónak. Sokat gondolok rá. Szeretném, ha együtt volnának Malackával. Ugye, nem esett bajuk, Bagoly?

- Reméljük. Azt akartam mondani, hogy amennyiben kedvezőbb feltételek beállta esetén...

- Bagolykám, kérlek, keresd meg őket. Tudod, Mackónak nem sok esze van, aggódom érte. És te tudod, mennyire szeretem Mackót, ugye tudod, Bagoly...

- No jó - mondta Bagoly kicsit neheztelve. - Megyek, no. Mindjárt hozok hírt. - És elrepült.

Fél óra se tellett bele, máris megjelent megint.

- Mackó már nincs ott.

- Nincs ott? Hol?

- Ugyanis egy faágon ült kilenc csupor méz társaságában, mikor utoljára láttam. De onnan eltűnt.

- Mackókám! Micimackó! - kiáltott Róbert Gida panaszosan. - Hová lettél?

- Itt vagyok! - felelte egy dörmögő hang a háta mögül.

- Mackó!

Egymás nyakába estek, úgy ölelgették egymást.

- Hogy kerültél ide? - kérdezte Róbert Gida, mikor megint szóhoz jutott.

- Csónakon - magyarázta Mackó büszkén. - Fontos üzenetet hoztam, palackba dugaszolva, s mivel... izé... egy kis víz került a szemembe, tehát nem tudtam pontosan elolvasni, ezért elhoztam neked. Bent volt a csónakban.

E büszke szavakkal átnyújtotta Róbert Gidának az üzenetet.

- De már ezt Malacka küldte! - kiáltott fel Róbert Gida, miután elolvasta.

- Nincs szó benne Mackóról? - kérdezte kissé elszontyolodva Mackó, átkukkantva Róbert Gida válla fölött.

Róbert Gida hangosan felolvasta az üzenetet.

- Azonnal meg kell őt mentenünk! Bagoly, nem tudnád őt felkapni a hátadra?

- Nem hinném - mondta Bagoly bölcs megfontolás után. - Kétséges, hogy a tekintetbe vehető hátizmok mekkorasága és hordképessége...

- Akkor repülj oda azonnal, és mondd meg neki, hogy jön a segítség. Közben Mackó meg én kigondolunk valamit, és azonnal végrehajtjuk... Ne beszélj annyit, Bagoly, ne beszélj, ne magyarázz - siess! Szedd a szárnyadat a nyakad közé!

Bagoly, aki még szeretett volna mondani valamit, kicsit neheztelve elrepült.

- No most, Mackó - mondta Róbert Gida -, merre van a csónakod?

- Meg kell mondanom - vakarta fejét Mackó, miközben a sziget partjára siettek -, hogy ez nem egy olyan *igazi* csónak. Néha csónaknak is megteszi, de néha inkább... Minden attól függ...

- Mitől?

- Hogy én vagyok fölül, vagy ő.

- Mindegy most. Mutasd, hol van?

- Itt! - mutatott Mackó büszkén az *Úszó Medvé*re.

Hát nem egészen az volt, amire Róbert Gida számított, s minél tovább

nézte, annál inkább kellett bizonyos Derék, de Csekélyértelmű Mackók esze tokjára gondolnia, s minél tovább gondolt erre, Mackó annál mélyebbre lógatta az orrát, s annál szerényebb és alázatosabb igyekezett lenni, s a végén már úgy tett, mintha ő nem is lenne a világon.

- Kicsi ez kettőnknek - mondta végre Róbert Gida szomorúan.

- Malackával együtt hárman leszünk.

- Attól még kisebb lesz, Mackó, Mackó, Micimackó, mit tegyünk?

És ekkor...

Ekkor Mackó, Micimackó, Medveczky Medve, Ny. B. (Nyuszi Barátja) és M. B. (Malacka Barátja) és É. S. F. (Északi-sark Felfedezője) s mi több, F. F. F. (Füles Farkának Felfedezője) és ugyanennek megvigasztalója - Mackó, Micimackó saját személyében: ez a Mackó váratlanul és előzmény nélkül *egy olyan okosat mondott*, hogy Róbert Gidának egyszerűen leesett az álla, és elállt a szeme-szája, úgy meredt rá, mintha nem hinne a szemének, hogy Mackó áll előtte, a Csekélyértelmű Mackó, akit olyan régen ismert és szeretett.

- Az esernyődben fogunk utazni - mondta Mackó.

- ?

- Az esernyődben - ismételte Mackó.

- ??

- Az esernyődben - ismételte harmadszor.

- !!!!!

Róbert Gida agyán pillanat alatt villant át, hogy ez a megoldás! Kinyitotta az ernyőt, és ráfektette a vízre. Az ernyő jól úszott, csak egy kicsit bukdácsolt. Először Mackó mászott be. Már éppen jelenteni akarta ujjongva, hogy remekül érzi magát, mikor kiderült, hogy nem is érzi magát olyan remekül, ugyanis... de néhány korty után, amire nem is volt szomjas, kikocogott a vízből. Akkor egyszerre ugrottak be mind a ketten, és az ernyő már nem bukdácsolt és hintázott annyira.

- A csónakot a *„Mackó Eszé”*-ről fogom elnevezni - mondta Róbert Gida ünnepélyesen, és *Mackó Esze* büszkén vitorlázott el délkeleti széllel, kecsesen himbálódzva a víz tetején.

Képzelheted Malacka örömét, mikor a gyönyörű járművet megpillantotta. Még évek múlva is szeretett merengve gondolkodni és büszkén beszélni róla, mikor a Rettenetes Özönvíz napjaiban olyan

Rettenetes Veszélyben forgott. Menekülése előtt órák óta kucorgott vacogva az ablakban, s már csak Bagoly tartotta benne a lelket, aki ott ült egy ágon a közelében, s egy nagyon-nagyon hosszú mesét mondott - vigasztalására. Ebben a mesében - ahogy homályosan emlékezett rá - valami nagynéni szerepelt, aki tévedésből fókatojást tojt, és a mese egyre nyúlt, és egyre hosszabb lett, és a tanulsága is nagyon hosszú és nyúlós volt a mesének, s Malacka egyre reménytelenebbül bámult ki az ablakból, elaludt, és álmában egészen kihajolt, s már csak a sarka tartotta az ablak peremén - szerencsére Bagoly nagynénje egy nagyot kiáltott éppen a mesében, s mivel ezt Bagoly utánozta, ettől Malacka felébredt, visszahúzta magát, csak annyit mondott: „Nagyon érdekes, és aztán mi történt?" - képzelhetitek tehát az örömét, mikor megpillantotta a hajót, a *Mackó Esze* című ezredtonnás vitorlást Róbert Gidával mint kapitánnyal s Mackóval mint másodkapitánnyal a fedélzetén, amint himbálódzva és büszkén közeledik a megmentésére...

S miután ezzel vége is ennek a történetnek, s különben is az utolsó mondat nagyon hosszú volt, magam is elfáradtam bele, úgy gondolom, itt abba is hagyhatjuk.

Tizedik fejezet,

amelyben Róbert Gida estélyt ad Micimackó tiszteletére, egyben szerző és olvasó elbúcsúznak egymástól

Egy napon, mikor a Nap első tavaszi látogatásainak egyikével tisztelgett az erdőben, ajándékul hozván egy kis májusi illatot, és mikor a patakok fecsegve és csörögve üdvözölték egymást az ünnepélyes alkalomból, s a tócsák álmodozva bámulták a fölöttük suhanó felhőket, s a langyos levegőben a kakukk is hangolni kezdte a hangját el-elhallgatva közben, hogy önmaga is megfigyelje, vajon jól hangzik-e már, és vadgalambok panaszkodtak egymásnak szelíden és lustán, mintegy enyhén zsörtölődve, hogy bár az egész dologban a másik a hibás, de azért nem kell mellre szívni... egy ilyen napon Róbert Gida egész különleges cifrázással fütyörészett, és Bagoly huhogva és suhogva lebbent elő a Százholdas Pagonyból, megérdeklődni, miről van szó.

- Bagoly - mondta Róbert Gida -, estélyt adok.

- Estélyt? Te? Adsz? - huhogta Bagoly.

- Méghozzá különleges estélyt, annak a nagy tettnek a tiszteletére, amit Micimackó hajtott végre, mikor végrehajtotta, amit végrehajtott mint árvízi hajós, vagyis megmentette Malacka életét.

- Úgy? Ezért? Mackó? Malacka?

- És arra kérlek, értesítsd Mackót és az egész társaságot, mert holnapra tervezem.

- Holnapra? Egészet? Értesítsem? - huhogott Bagoly, és sejtelme sem volt, mihez fogjon a nagy buzgalomtól.

- Hát akkor értesíted őket, ugye?

Bagoly valami nagyon bölcset akart mondani, de nem jutott eszébe semmi, így hát elsuhogott összeterelni a bandát. Az első, akivel találkozott, maga Micimackó volt.

- Mackó - szólította meg -, Róbert Gida estélyt ad.

- Ez igaz? - mondta Mackó, de mert úgy érezte, hogy Bagoly vár még tőle valamit, hozzátette: - És lesz olyan kis sütemény, rózsaszín cukrozással a tetején, ezen az estélyen?

Bagoly méltóságán alulinak vélte, hogy efféle apróságokról nyilatkozzék, így hát megismételte a meghívást, és elsuhogott Füleshez.

- Estély? Lehet, hogy a tiszteletemre? - tűnődött Micimackó. S máris nagyon szerette volna közölni mindenkivel, hogy ez csak külön Micimackó-estély lesz ám. Remélte, hogy Róbert Gida fel fogja világosítani erről a vendégeket, lesz néhány szava az *Árvízi Medve* hőstetteiről s általában a Medveészről - remélte, de nem volt biztos benne, s attól is tartott, hogy majd senki sem fogja tudni, tulajdonképpen miért van itt estély. Ez nagyon lehangolta, mint valami rossz álom, amelyben semmi se megy a maga rendjén. Ez a ködös álom mintegy önmagától kezdte zümmögni az alábbi verset, amit

A KÉTELKEDŐ MACKÓ DALÁNAK (NEVEZNÉK)

Háromszor hurrá!
Hip, hip és hurrá!
(Kicsoda?)
Őcsoda!
(Mér' mit csinált?)
Azt hittem, tudjátok,
hogy két ízben
mentette meg barátait, akik benn voltak a vízben.
Háromszoros hurrá!
(Kicsodáért?)
Őcsodáért.
Hisz maga nem is tud úszni,
csak másokat kihúzni.
(Kicsodát?)
Ugyan már, buta fickó!
Akiről beszélek, ki lenne más? Mackó?
(Mickó?)
Na megállj, Lackó!
(Sajnálom, de kiment a fejemből.)
Ő az. Mackó, a Nagyeszű, Medve Medveczky.
Te - kit nevetsz ki?
(Én nem nevetek, de mondd még egyszer!)
A Nagyeszű, igenis.
(A milyen eszű?)

Nesze!
Nem arról van szó, mekkora az esze,
hanem arról, hogy ácsolt egy naszádot.
(Miszádot?)
Fogd a szádat!
Mondjuk, egy csuprot,
mellyel a vízből mindenkit kiemel,
s ezért most, kérem, harsány éljent érdemel.
(S ezért most, kérem, harsány micsodát?)
Sokáig éljen miértünk a hős, deli Medve
erőben, észben, javakban növekedve.
Hip, hip és hurrá!
(Kiért?)
Őért!
Éljen a Medve!
(Midve?)
Medve!!
Azért, amit tett, vivát, vivát, vivát!
(De micsodát?!)
Éljen sokáig a csodamedve, aki hős lett!
(Jó, jó, csak mondja meg gyorsan valaki - MI VOLT AZ A HŐSTETT?!*)*

Míg ezek történtek Micimackó lelkében, Bagoly Fülessel beszélgetett.

- Füles - mondta Bagoly -, Róbert Gida estélyt ad.

- Nagyon érdekes - mondta Füles -, remélem, elküldik nekem a maradék falatokat, amik odaégtek vagy beszáradtak, és nem kellenek senkinek. Elküldik, figyelmes gondoskodás jele gyanánt. Csak úgy mondom, nem mintha számítanék rá. Szóra sem érdemes. Kérem, kérem, nincs mit, csak tessék, parancsoljon.

- Meghívásom van a számodra!

- Az milyen?

- Mint egy meghívás.

- Hallom. Na és hol van? Elvesztetted? Leejtetted? Eltört? Szétpukkadt? Tönkrement?

- A meghívás az nem ennivaló, az azt jelenti, hogy szívesen látnak az estélyen.

Füles lassan csóválta a fejét.

- Nem nekem szól az. Biztos Malackának szól. Annak a kedves kis fickónak, akinek mindig remeg a füle. Malacka. Majd szólok neki.

- Nem, nem - huhogott Bagoly türelmetlenül. - Neked szól.

- Biztos?

- Egészen biztos. Róbert Gida mondta. Így mondta: „Hívd össze őket mind, szólj nekik!"

- Nem így mondta: „...Mind, kivéve Fülest"?

- Nem! - huhogta Bagoly mogorván.

- Ó - mondta Füles -, bár azt hiszem... sőt kétségkívül... tévedés van a dologban... de azért eljövök. Csak ne engem okoljatok, ha majd eső lesz.

De nem lett eső. Róbert Gida hosszú asztalt állított össze, és mindannyian körülülték. Róbert Gida az asztal egyik végén foglalt helyet, Micimackó a másikon, és köztük egyik oldalon ült Bagoly és Füles és Malacka, és a másik oldalon Nyuszi és Kanga és Zsebibaba. És Nyuszi rokonsága és üzletfelei elszórva heverésztek a gyepen, és reménykedve várták, hogy majd valaki megszólítja őket, vagy hullajt valamit, vagy legalább megkérdezi, hány óra.

Zsebibaba számára az első estély volt, amin megjelent, s ettől nagyon izgatott volt, fészkelődött és hunyorgott. Mihelyt helyet foglaltak, rákezdte.

- Hé, Mackó! - sipított.

- Mi az, Zsebibaba?

Zsebibaba fészkelődött és izgett-mozgott, aztán megint rákezdte:

- Hé, Malacka!

Malacka megveregette a vállát, nem felelt.

- Hé, Füles!

Füles borongós hangulatban bólingatott feléje.

- Majd meglátod, mingyárt esni fog! - mondta.

Zsebibaba körülnézett, a pracliját is kinyújtotta, hogy esik-e, de hogy nem esett, megint rákezdte:

- Hé, Bagoly! - És Bagoly jóságosan csitította:

- Jó, jó, kicsikém, nyugodj meg! - s folytatta előadását Róbert Gida

felé fordulva, valakiről, akivel majdnem megtörtént valami, de mégsem történt meg, s akiről Róbert Gida soha nem hallott - és Kanga Zsebibabát nevelte: - Idd meg előbb a tejecskédet, drágám, aztán beszélj. - És Zsebibaba ivott egy kortyot, és kotyogni kezdett, hogy ő inni is tud meg beszélni is egyszerre - amiből az lett, hogy prüszkölni és krákogni kezdett, a hátát kellett csapkodni és dörgölni.

Mikor jóllaktak, Róbert Gida kanalával kopogott az asztalon, mire mindenki azonnal elhallgatott, Zsebibabát kivéve, aki nem tudta abbahagyni a csuklást, de igyekezett úgy viselkedni, mintha Nyuszi valamelyik rokona csuklana.

- Ezt az estélyt - kezdte Róbert Gida - valakinek a tiszteletére hívtuk össze; ez a valaki végrehajtott valamit, és mi mind tudjuk, ki volt az, és mit hajtott végre... Ezért ez az ő estélye... és én elhatároztam, hogy ebből az alkalomból megajándékozom őt... ezzel a... ezzel a...

Zsebeiben keresgélt, és zavartan súgta:

- Na, hová tettem?

Amíg így keresgélt, Füles köhögött, és a torkát köszörülte, aztán elfogult hangon beszélni kezdett.

- Barátaim - mondta -, nagy... nagy öröm nekem... vagy inkább mondhatnám... nagy öröm volt a számomra... hogy megjelentetek az én estélyemen... Amit tettem, csak kötelességből tettem, nem számítok elismerésre, semmi sem volt az egész, szót sem érdemel. Ti mindnyájan - talán Kangát és Bagolyt és Nyuszit kivéve - ugyanezt tettétek volna az én helyemben. És Micimackót is kivéve. Megjegyzésem természetesen nem vonatkozik Malackára és Zsebibabára, mert hiszen ők még nagyon kicsinyek. Egyébként mindannyian ugyanazt tettétek volna. És egy pillanatra se gondoltam rá, s nem azért tettem, azért az ajánl... azért az elismerésért, amit Róbert Gida keresgél e pillanatban... (és kezében felemelt pohárral odasúgta Róbert Gidának: - Talán az asztal alá esett), nem, nem azért tettem, amit tettem, csak azért, mert úgy érzem... hogy hasonló pillanatban mindenkinek meg kell tennie azt, ami erejétől és szerény képességeitől telik. Úgy érzem, mi mindnyájan, akik itt egybegyűltünk...

- Hupp! - csuklott Zsebibaba.

- Zsebibaba! - szólt rá Kanga szemrehányóan.

- Én voltam? - mondta Zsebibaba csodálkozva.

- De miről beszél Füles? - súgta Malacka Micimackónak.

- Nem tudom - mondta Micimackó fájdalmasan.

- Én azt hittem, a te estélyed ez.

- Egy ideig én is azt hittem, de úgy látszik, tévedtem...

- Jobb szeretném, ha a tied volna, mint Fülesé - súgta Malacka.

- Én is - bökte ki őszintén Micimackó.

- Hupp! - jegyezte meg Zsebibaba.

- TEHÁT ÚGY VÉLEM - emelte hangját Füles szigorúan és határozottan -, azt akartam mondani, mikor különféle hangokkal megzavartak - úgy vélem...

- Megvan! - kiáltott Róbert Gida izgatottan. - Adjátok oda Micimackónak! Az övé!

- Micimackóé? - mondta Füles.

- Övé bizony! Ő a legkülönb Mackó a világon!

- Gondolhattam volna - mondta Füles. - Egyébként nincs panaszom. Nekem is vannak barátaim. Tegnap is nagyon barátságosan megszólított valaki. És a múlt hét valamelyik napján Nyuszi véletlenül belém ütközött, és azt mondta: „Bocsánat!" Úgy bizony! Ez a Társadalmi Érintkezés. Mindig akad valami. Bocsánat. Nincs mit. Szót sem érdemel.

De erre senki sem figyelt, mert mindenki Micimackót biztatta izgatottan: - Nyisd már ki, Mackó!... Mi az, Mici?... Én sejtem!... Dehogyis sejted! - és így tovább. És persze Micimackó igyekezett felbontani olyan gyorsan, ahogy csak tőle tellett, de a spárgát azért nem tépte szét, mert nem lehessen tudni, mikor veheti hasznát. Végre kibontotta.

Mikor meglátta, mi van benne, csaknem elesett az örömteljes meglepetéstől. Bizony, egy egész doboz különleges ceruza volt benne. Az egyiken ez állt: B., ami nyilván azt jelentette: „Barátomnak"; a másikon: H.B., ehelyett: „Hűséges Barátsággal"; a harmadikon: B.B., nyilván „Becsületes Barátomnak". És zsebkés is volt ott a ceruzák hegyezésére és radírgumi, kiradírozni, ha rosszul írunk valamit, és gyönyörű sorvezető és a sorvezetőn mérőléc, megmérni, hány centiméter valami, és kék ceruzák és piros ceruzák és zöld ceruzák. És mindegyik ceruzának külön helye volt a dobozban, és a dobozt külön csattantóval be lehetett csattantani, úgy ám! És ez mind Micimackóé volt, úgy ám!

- Ó! - mondta Mackó, mert mit mondhatott volna mást.

- Nahát, Mackó! - mondta mindenki elámulva, kivéve Fülest.

- Köszönöm... - rebegte megsemmisülve Mackó.

És Füles csak úgy magában mondogatta: „Ceruzák. Mindenféle ceruzák és egyéb haszontalanságok. Túlbecsült holmi, véleményem szerint. Semmi értelme. Bocsánat. Nincs mit. Szóra sem érdemes."

Később, mikor már mindenki százszor elmondta, hogy „jó éjszakát" és „nagyon köszönöm", és Micimackó és Malacka együtt ballagtak hazafelé elgondolkodva az aranyfényektől hunyorgó éjszakában, hosszú percekig egyiküknek sem volt szava.

- Reggel, ha majd felébredsz - szakította meg Malacka a csöndet -, mi lesz az első gondolatod, Micimackó?

- Reggeli! - mondta meggondolatlanul Mackó. - Nem erre gondoltál?

- Hát nem arra, ami ma történt?

Micimackó szégyenkezve bólintott.

- Dehogynem. De az ugyanaz...

* * *

- És mi történt? - kérdezte Róbert Gida.

- Mikor?

- Másnap reggel.

- Nem tudom.

- Gondolkozzál, és azután meséld el nekem és Micimackónak.

- Ha olyan nagyon szeretnéd...

- Micimackó szeretné...

Sóhajtott, elkapta egyik hátsó lábánál Mackót, és kivonult a szobából, maga után hurcolva barátját. Az ajtóban megállt és visszafordult.

- Most fürödni fogok. Nem jössz be?

- Jöhetek - mondtam én.

- Mondd csak, izé... de a Micimackó ceruzadoboza azért nem volt drágább, mint az enyém?

- Ugyanolyan drága volt.

Bólintott és kiment... s a következő pillanatban már hallottam - kipp-kopp, kipp-kopp -, ahogy Micimackó feje hozzáütődik a lépcsőfokokhoz.

.oOo.